

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Zastępca Szefa
Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego
plk Norbert Loba

D- 111263 /2020/II/7874

BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH	
WPL.	17-11-2020
ZAL.	38 NR.

RPW/94720/2020 P
Data: 2020-11-17

Warszawa, 12.11.2020.

Egzemplarz pojedynczy

**RZECZNIK PRAW
OBYWATELSKICH**

Pan Adam BODNAR

Swój Panie Rzeczniku!

W odpowiedzi na pismo VII.520.20.2018.ST z dnia 3 listopada 2020 roku, dotyczące zagadnienia żądania przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego udostępniania przez placówki służby zdrowia, wyspecjalizowane w leczeniu psychiatrycznym i uzależnień oraz przez lekarzy psychiatrów dokumentacji dotyczącej leczenia psychiatrycznego osób sprawdzanych, objętych poszerzonymi postępowaniami sprawdzającymi, prowadzonymi na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 742), dalej „ustawa o.i.n.”, uprzejmie wyjaśniam, że żądanie to ma nie tylko oparcie w przepisach prawa, ale także zostało potwierdzone w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o.i.n., obowiązkową częścią każdego postępowania sprawdzającego jest ankieta bezpieczeństwa osobowego, którą osoba sprawdzana wypełnia osobiście, zgodnie z posiadaną wiedzą oraz w zakresie wskazanym w instrukcji do ankiety. Podpis osoby na ostatniej stronie ankiety jest jej dobrowolnym wyrażeniem zgody na prowadzenie

wobec niej czynności w postępowaniu sprawdzającym. Spełnia to warunek, o którym mowa w art. 24 ust. 8 *ustawy o.i.n.*, w którym wskazano, że przeprowadzenie postępowania sprawdzającego wymaga pisemnej zgody osoby, której ma dotyczyć. Oznacza, to że czynności mogą być rozpoczęte wyłącznie po wyrażeniu zgody przez osobę, której postępowanie dotyczy. Tym samym osoba sprawdzana dobrowolnie poddaje się reżimowi, określonemu w ustawie o ochronie informacji niejawnych. Zatem podpisanie wypełnionej przez osobę sprawdzaną ankiety bezpieczeństwa osobowego, oznacza świadome wyrażenie przez nią zgody na podjęcie wobec niej czynności, w ramach prowadzonego przez ABW poszerzonego postępowania sprawdzającego.

Warto zauważyć ponadto, iż zgodnie z art. 24 ust. 10 *ustawy o.i.n.* ankieta bezpieczeństwa osobowego, w przypadku poszerzonego postępowania sprawdzającego, po wypełnieniu stanowi tajemnicę prawnie chronioną i podlega ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „poufne”. Przepis ten zatem ściśle koresponduje z treścią art. 1 ust. 4 *ustawy o.i.n.*, zgodnie z którym do danych osobowych, stanowiących informacje niejawne, nie stosuje się przepisów o ochronie danych osobowych.

Odnosząc się natomiast szczegółowo do nadesłanego wystąpienia, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z przytoczonym przez Pana Rzecznika art. 24 ust. 2 i 3 *ustawy o.i.n.*, w toku poszerzonego postępowania sprawdzającego ustala się nie tylko, czy występują wątpliwości związane ze stanem zdrowia osoby sprawdzanej, tj. dotyczące informacji o chorobie psychicznej lub innych zakłóceniach czynności psychicznych ograniczających sprawność umysłową i mogących negatywnie wpłynąć na zdolność osoby sprawdzanej do wykonywania prac związanych z dostępem do informacji niejawnych (art. 24 ust. 3 pkt 2 *ustawy o.i.n.*) oraz dotyczące uzależnienia od alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych (art. 24 ust. 3 pkt 3 *ustawy o.i.n.*), ale również inne wątpliwości, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 *ustawy o.i.n.*, a w szczególności dotyczące ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania w ankiecie bezpieczeństwa

osobowego lub postępowaniu sprawdzającym przez osobę sprawdzaną informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych (art. 24 ust. 2 pkt 4 *ustawy o.i.n.*). W celu zaś wyjaśnienia ww. wątpliwości, np. czy osoba sprawdzana udzieliła prawdziwej odpowiedzi zarówno na pytania 2-7 cz. V ankiety bezpieczeństwa osobowego¹, jak również prawdziwej odpowiedzi na ewentualne inne pytania, które osobie sprawdzanej musiały zostać zadane już w trakcie postępowania z uwagi na ustalenia sprawdzeń w ewidencjach i kartotekach, dokonanych w toku tegoż postępowania, niezbędne jest uzyskanie przez ABW nie tylko informacji o fakcie leczenia i ewentualnie dokonanym rozpoznaniu (klasyfikacji rozpoznanego schorzenia wg *Międzynarodowej Klasyfikacji Chorób ICD-10*), ale również szczegółach dotyczących przebiegu leczenia psychiatrycznego (w tym uzależnień) wraz z kopią dokumentacji medycznej (mających najwyższą wartość dowodową) – w szczególności wywiadu lekarskiego w trakcie pierwszej wizyty, a także informacji, na czym polegała udzielona pomoc lekarska (udział w terapii, skierowanie do leczenia szpitalnego, w jakim okresie, itp.), czy wystawiono zwolnienie lekarskie – jeśli tak, to na jaki okres i czy zwolnienie to zostało wystawione przez lekarza psychiatrę. Warto dodać

¹ **2. CZY CIERPI PANI (PAN) LUB CIERPIAŁA PANI (CIERPIAŁ PAN) W PRZESZŁOŚCI NA CHOROBY PSYCHICZNE?** 2.1. NAZWA CHOROBY; 2.2. W JAKIM OKRESIE (OD – DO); 2.3. CZY W ZWIĄZKU Z CHOROBA WSKAZANĄ W PKT 2. - 2.2. LECZY SIĘ PANI (PAN) ALBO LECZYŁA SIĘ PANI (LECZYŁ SIĘ PAN) LUB BYŁA PANI KIEROWANA (BYŁ PAN KIEROWANY) NA LECZENIE? 2.4. NAZWA PLACÓWKI, GDZIE LECZONO PANIĄ (PANA) W ZWIĄZKU CHOROBA WSKAZANĄ W PKT 2. - 2.2.; 2.5. W JAKIM OKRESIE (OD – DO) BYŁA PANI LECZONA (BYŁ PAN) LECZONY W PLACÓWCE WSKAZANEJ W PKT 2.4. (LUB POD OPIEKĄ LEKARZA WSKAZANEGO W PKT 2.4.); **3. CZY CIERPI PANI (PAN) LUB CIERPIAŁA PANI (CIERPIAŁ PAN) W PRZESZŁOŚCI NA INNE NIŻ CHOROBY PSYCHICZNE DOLEGLIWOŚCI LUB CHOROBY, POWODUJĄCE ISTOTNE ZAKŁÓCENIA CZYNNOŚCI PSYCHICZNYCH?** 3.1. NAZWA DOLEGLIWOŚCI (CHOROBY); 3.2. W JAKIM OKRESIE? (OD – DO); 3.3. CZY W ZWIĄZKU Z DOLEGLIWOŚCIĄ (CHOROBA) WSKAZANĄ W PKT 3. - 3.2., LECZY SIĘ PANI (PAN) ALBO LECZYŁA SIĘ PANI (LECZYŁ SIĘ PAN) LUB BYŁA PANI KIEROWANA (BYŁ PAN KIEROWANY) NA LECZENIE LUB TERAPIĘ? 3.4. NAZWA PLACÓWKI, GDZIE LECZONO PANIĄ (PANA) W ZWIĄZKU DOLEGLIWOŚCIĄ (CHOROBA) WSKAZANĄ W PKT 3. - 3.2. (LUB DANE LEKARZA, KTÓRY OPIEKOWAŁ SIĘ PANIĄ (PANEM) W ZWIĄZKU Z CHOROBA WSKAZANĄ W PKT 3. - 3.2.); 3.5. W JAKIM OKRESIE (OD – DO) BYŁA PANI LECZONA (BYŁ PAN LECZONY) W PLACÓWCE WSKAZANEJ W PKT 3.4.? (LUB POD OPIEKĄ LEKARZA WSKAZANEGO W PKT 3.4.); **4. CZY ZAŻYWA PANI (PAN) LUB ZAŻYWAŁA PANI (ZAŻYWAŁ PAN) W PRZESZŁOŚCI ŚRODEK ODURZAJĄCY LUB SUBSTANCJĘ PSYCHOTROPOWĄ?** 4.1. NAZWA ŚRODKA ODURZAJĄCEGO LUB SUBSTANCJI PSYCHOTROPOWEJ; 4.2. ILE RAZY I W JAKIEJ DAWCE? 4.3. W JAKIM OKRESIE? (OD – DO); 4.4. CZY W ZWIĄZKU Z ZAŻYWIANIEM ŚRODKA ODURZAJĄCEGO LUB SUBSTANCJI PSYCHOTROPOWEJ LECZY SIĘ PANI (PAN) ALBO LECZYŁA SIĘ PANI (LECZYŁ SIĘ PAN) LUB BYŁA PANI KIEROWANA (BYŁ PAN KIEROWANY) NA LECZENIE LUB TERAPIĘ? 4.5. NAZWA PLACÓWKI, GDZIE LECZONO PANIĄ (PANA) W ZWIĄZKU Z ZAŻYWIANIEM ŚRODKA ODURZAJĄCEGO LUB SYBSTANCJI PSYCHOTROPOWEJ (LUB DANE LEKARZA, KTÓRY OPIEKOWAŁ SIĘ PANIĄ (PANEM) W ZWIĄZKU Z ZAŻYWIANIEM ŚRODKA ODURZAJĄCEGO LUB SUBSTANCJI PSYCHOTROPOWEJ; 4.6. W JAKIM OKRESIE (OD – DO) BYŁA PANI LECZONA (BYŁ PAN LECZONY) W PLACÓWCE WSKAZANEJ W PKT 4.5.? (LUB POD OPIEKĄ LEKARZA WSKAZANEGO W PKT 4.5.); **5. CZY SPOŻYWA PANI (PAN) ALBO SPOŻYWAŁA PANI (SPOŻYWAŁ PAN) PO UKOŃCZENIU 18 LAT ALKOHOŁ W ILOŚCIACH POWODUJĄCYCH UTRATĘ ŚWIADOMOŚCI?** 5.1. JAK CZĘSTO? 5.2. W JAKICH OKOLICZNOŚCIACH? **6. CZY PO UKOŃCZENIU 18 LAT SPOŻYWANIE ALKOHOŁU BYŁO KIEDYKOLWIEK PRZYCZYNĄ PROBLEMÓW W PANI (PANA) PRACY LUB W ŻYCIU PRYWATNYM?** 6.1. PROSZĘ WSKAZAĆ, JAKIE PROBLEMY; 6.2. KIEDY? **7. CZY W ZWIĄZKU ZE SPOŻYWIANIEM ALKOHOŁU LECZY SIĘ PANI (PAN) ALBO LECZYŁA SIĘ PANI (LECZYŁ SIĘ PAN) LUB BYŁA PANI KIEROWANA (BYŁ PAN KIEROWANY) NA LECZENIE LUB TERAPIĘ?** 7.1. W JAKIM OKRESIE? (OD – DO); 7.2. NAZWA PLACÓWKI, GDZIE LECZONO PANIĄ (PANA) W ZWIĄZKU ZE SPOŻYWIANIEM ALKOHOŁU (LUB DANE LEKARZA, KTÓRY OPIEKOWAŁ SIĘ PANIĄ (PANEM) W ZWIĄZKU ZE SPOŻYWIANIEM ALKOHOŁU).

w tym miejscu, iż nieprzekazanie tych informacji mogłoby oznaczać *de facto* odmowę wydania osobie sprawdzanej poświadczenia bezpieczeństwa osobowego, albowiem w przypadku niedających się usunąć wątpliwości – zgodnie z art. 24 ust. 4 *ustawy o.i.n.* – interes ochrony informacji niejawnych ma pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami. Zatem w interesie osoby sprawdzanej jest współpraca z organem prowadzącym poszerzone postępowanie sprawdzające i przekazanie mu potrzebnej dokumentacji.

Podkreślić należy, iż o zakresie danych niezbędnych do przeprowadzenia poszerzonego postępowania sprawdzającego decyduje organ prowadzący to postępowanie, opierając swoje żądanie o przepisy ustawy o ochronie informacji niejawnych, nie zaś lekarz, do którego jest ono skierowane. W odniesieniu zatem do tego, czy występują związane z osobą sprawdzaną wątpliwości dotyczące jej stanu zdrowia, to jest te, o których mowa w art. 24 ust. 3 pkt 2 i 3 *ustawy o.i.n.*, nie może być uznana za wystarczającą informacja o tym, że osoba sprawdzana leczyła się w gabinecie psychiatrycznym. Powody bowiem leczenia się u psychiatry mogą być różne, jednak nie każdy z nich będzie stanowić podstawę do zobowiązania osoby sprawdzanej, na podstawie art. 26 ust. 6 *ustawy o.i.n.*, do poddania się specjalistycznym badaniom w ramach poszerzonego postępowania sprawdzającego. Uzyskanie zatem przez organ prowadzący to postępowanie informacji o szczegółach tego leczenia, to jest przede wszystkim o tym, w związku z rozpoznaniem jakiego schorzenia miały miejsce wizyty osoby sprawdzanej w gabinecie psychiatrycznym, może mieć znaczenie dla określenia, z jakiego typu wątpliwościami związanymi ze stanem zdrowia osoby sprawdzanej mamy do czynienia – czy tymi, o których mowa w art. 24 ust. 3 pkt 2 *ustawy o.i.n.*, czy też może wskazanymi w art. 24 ust. 3 pkt 3 *ustawy o.i.n.*).

Jak już wyżej wspomniano, wątpliwości związane ze stanem zdrowia osoby sprawdzanej nie są jedynymi, jakie ustalane są w toku poszerzonego postępowania sprawdzającego. Organ prowadzący poszerzone postępowanie sprawdzające ustala bowiem także, czy występują wątpliwości dotyczące m.in. podawania nieprawdziwych

informacji w tym postępowaniu oraz w ankiecie bezpieczeństwa osobowego, a więc także w części V ankiety, zawierającej szczegółowe pytania dotyczące m.in. nazwy zdiagnozowanego schorzenia, okresu leczenia, okresu i częstotliwości spożywania alkoholu w ilościach powodujących utratę świadomości, zaś do weryfikacji tego typu wątpliwości mogą być niezbędne m.in. dane o genezie, objawach, czy też o przebiegu schorzenia, które osoba sprawdzana podała w wywiadzie podczas pierwszej wizyty. Dlatego też zwracanie się przez ABW o bardziej szczegółowe, niż tylko potwierdzenie odbycia kilku wizyt u psychiatry, informacje dotyczące leczenia psychiatrycznego (w tym uzależnień) osoby sprawdzanej, jest w pełni uzasadnione.

Powyższe znajduje potwierdzenie w orzeczeniach sądów administracyjnych. Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 1 marca 2016 roku, sygn. akt II SA/Wa 1367/15 (zanonimizowana kopia w załączeniu), oddalającym jako cyt. „oczywiście niezasadną” skargę osoby sprawdzanej, której to skargi istotnym elementem było zarzucenie Szefowi ABW bezprawnego uzyskania i wykorzystania informacji z dokumentacji medycznej dot. zdrowia psychicznego, stwierdził, że „w świetle art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, osoby wykonujące czynności wynikające z niniejszej ustawy są zobowiązane do zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czym powezmą wiadomość w związku z wykonywaniem tych czynności, stosownie do odrębnych przepisów. Od obowiązku zachowania tajemnicy osoba ta jest zwolniona w stosunku do m.in. ABW i jej upoważnionych funkcjonariuszy w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych. Natomiast stosownie do art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych udostępniają dokumentację medyczną również organom władzy publicznej w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te podmioty ich zadań. Jednocześnie art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o ABW oraz AW stanowią, że Szef ABW jest centralnym organem administracji rządowej działającym przy pomocy Agencji będącej urzędem administracji rządowej. Do zadań ABW należy

realizowanie, w granicach swojej właściwości, zadań związanych z ochroną informacji niejawnych. W kontekście przedstawionych wyżej regulacji prawnych powołany przez pełnomocnika [osoby sprawdzanej] art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, mówiący o obowiązku lekarza, zachowania w tajemnicy informacji związanych z pacjentem, a uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu, stanowi w ust. 2 pkt 1, iż ust. 1 nie stosuje się, gdy tak stanowią ustawy”.

Powyższy wyrok został zaskarżony do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który w wyroku z dnia 26 października 2016 roku, sygn. akt I OSK 1884/16 (zanonimizowana kopia w załączeniu) uznał, że „organ miał prawo wykorzystać dokumentację lekarską i szpitalną w celu ustalenia, czy dane podane przez skarżącego w ankiecie oraz informacje uzyskane w trakcie postępowania sprawdzającego są dalej aktualne. Skoro w zakresie właściwości ABW pozostaje m.in. wydawanie i cofanie poświadczeń bezpieczeństwa, to Agencja ma prawo pozyskiwać wszelkie dane, w tym także dane wrażliwe np. o stanie zdrowia czy dane o nałogach, o ile jest to potrzebne z punktu widzenia prowadzonego postępowania sprawdzającego, w tym również kontrolnego postępowania sprawdzającego. Nietrafny jest zarzut opisany w pkt. 3 skargi kasacyjnej dotyczący naruszenia art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego w zw. z art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że pierwszy z wymienionych przepisów stanowi *lex specialis* w stosunku do drugiego z nich, chociaż w niniejszej sprawie okoliczność ta nie ma większego znaczenia, ponieważ ustawa o ABW oraz AW bez potrzeby sięgania do innych ustaw daje Agencji uprawnienie do pozyskiwania wszelkich danych osobowych mających służyć realizacji zadań Agencji, w tym danych chronionych tajemnicą lekarską. Sąd I instancji stwierdził jedynie, że tajemnica lekarska zostaje uchylona, gdy ustawa tak stanowi. Z tym twierdzeniem należy się w całości zgodzić.”.

Niezależnie od powyższego, mając na uwadze fakt, że zastrzeżenia do Rzecznika Praw Obywatelskich w tej sprawie zgłosił m.in. *Wojskowy Instytut Medyczny*, pragnę zauważyć, że podmiot ten jest jednostką organizacyjną w rozumieniu art. 2 pkt 1 w zw. z art. 1 ust. 2 *ustawy o.i.n.*, do której – m.in. Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, jako podmiot uprawniony do prowadzenia poszerzonych postępowań sprawdzających, ma prawo zwracać się o przekazanie informacji i dokumentów dotyczących osoby sprawdzanej. W tym przypadku bowiem ma zastosowanie także *rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie przekazywania informacji, udostępniania dokumentów oraz udzielania pomocy służbom i instytucjom uprawnionym do prowadzenia poszerzonych postępowań sprawdzających, kontrolnych postępowań sprawdzających i postępowań bezpieczeństwa przemysłowego* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2334), w szczególności § 2 tegoż *rozporządzenia*, zgodnie z którym uprawnione służby zwracają się z pisemnym wnioskiem do kierownika jednostki organizacyjnej o przekazanie informacji oraz udostępnienie niezbędnych dokumentów w celu weryfikacji danych zawartych w ankiecie bezpieczeństwa osobowego oraz innych danych uzyskanych w toku postępowania. Warto dodać, że *Wojskowy Instytut Medyczny* w jednym przypadku próbował wprowadzić w błąd ABW prowadzącą postępowanie sprawdzające, wystawiając zaświadczenie o nieposiadaniu informacji mających wpływ na ocenę dawania rękojmi zachowania tajemnicy przez osobę sprawdzaną – niezgodne z zapisami w posiadanej dokumentacji medycznej.

Reasumując – żądania ABW oraz ewentualnie innych organów uprawnionych do realizacji poszerzonych postępowań sprawdzających udostępniania przez lekarzy psychiatrów dokumentacji medycznej (wyłącznie w zakresie leczenia psychiatrycznego i uzależnień) osoby sprawdzanej ma nie tylko oparcie w przepisach prawa, ale także znajduje potwierdzenie w przytoczonym orzecznictwie sądów administracyjnych. Wobec czego zarzut wykroczenia przez funkcjonariuszy ABW, realizujących postępowania sprawdzające, poza granice zakreślone przez obowiązujące przepisy prawa, wydaje się być nieuzasadniony i oparty na niewłaściwej interpretacji tych przepisów.

Kończąc, pragnę wskazać, iż interes publiczny utożsamiany w tym przypadku z interesem ochrony informacji niejawnych, winien mieć pierwszeństwo przed innymi, prawnie chronionymi interesami. Natomiast przepisy prawa, na podstawie których funkcjonariusze ABW wykonują czynności w ramach prowadzonych postępowań sprawdzających, są powszechnie dostępne i zapewne znane osobom sprawdzanym, bez których zgody – co ponownie podkreślam – żadne postępowanie sprawdzające nie może być prowadzone, a po ewentualnym wycofaniu takiej zgody – jest ono niezwłocznie umarzane.

Załączniki: 2 na 38 stronach – jawne – tylko dla Rzecznika Praw Obywatelskich – kopie 2 wyroków:

Załącznik numer 1 na 18 stronach – kopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 1 marca 2016 roku (II SA/Wa 1367/15);

Załącznik numer 2 na 20 stronach – kopia wyroku NSA z 26 października 2016 roku (I OSK 1884/16).

2 poważam

ZASTĘPCA SZEFA
Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego
płk. *[Podpis]*

Wykonano w egzemplarzu pojedynczym – dla Rzecznika Praw Obywatelskich
Odwzorowanie cyfrowe otrzymuje: Dyrektor Departamentu Ochrony Informacji Niejawnych ABW
Wykonał: 7874

DEPARTAMENT KANCELARIA RZECZNIKA ABW
Dokonano odwzorowania cyfrowego
Dnia ..... 13 LIS 2020
Nr DKKO: D-111567/20

ODPIS

Sygn. akt II SA/Wa 1367/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA
Sędziowie WSA

Sławomir Antoniuk
Eugeniusz Wasilewski (spr.)
Iwona Maciejuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 marca 2016 r.
sprawy ze skargi [REDAKTED]
na decyzję Prezesa Rady Ministrów [REDAKTED] z dnia 2 czerwca 2015 r.
w przedmiocie cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa w zakresie dostępu do
informacji niejawnych

oddala skargę.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Maria Zawada
Zawada
specjalista

Wyrok

z dnia 1 marca 2016 r.
Postanowienie sygn. akt II SA/Wa 1367/15
jest prawomocny(ą) od dnia 26 października 2016 r.

Podpis sędziego/referendarza sądowego

Załącznik nr D - 111264 | 2020
do listy D - 111263/2020/11 | 7874
z dnia 12.11.2020

UZASADNIENIE

Prezes Rady Ministrów decyzją [REDAKTOWANE] z dnia 2 czerwca 2015 r., działając na podstawie art. 36 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228), utrzymał w mocy decyzję Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego [REDAKTOWANE] z dnia 5 lutego 2015 r. o cofnięciu [REDAKTOWANE] poświadczenia bezpieczeństwa w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzulach NATO Secret, NATO Confidential.

W uzasadnieniu organ podał, iż decyzja [REDAKTOWANE] z dnia 5 lutego 2015 r. została wydana po ponownym rozpatrzeniu sprawy zakończonej decyzją Prezesa Rady Ministrów [REDAKTOWANE] z dnia 22 stycznia 2015 r., którą w toku postępowania instancyjnego uchylono – decyzją ABW [REDAKTOWANE] z dnia 19 listopada 2014 r. o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzulach NATO Secret, NATO Confidential.

W wyniku prowadzonego wówczas postępowania odwoławczego stwierdzono, że decyzja ABW [REDAKTOWANE] o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa zawierała uzasadnienie faktyczne, które nie spełniało wymogów określonych w art. 107 § 3 kpa. Powołany przepis miał zastosowanie do kontrolnych postępowań sprawdzających w związku z odesłaniem art. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228), w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, organ I instancji zrealizował dyspozycję art. 107 § 3 kpa i w dniu 5 lutego 2015 r. wydał decyzję [REDAKTOWANE] o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa w zakresie dostępu do informacji niejawnych oznaczonych klauzulami NATO Secret, NATO Confidential.

Podstawą wydania ww. decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa był art. 30 ust. 1, art. 33 ust. 11 pkt 1 w związku z art. 33 ust. 8 i art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, tj. uzasadnione wątpliwości dotyczące świadomego niezgodnego z prawdą podawania przez osobę sprawdzaną w postępowaniu sprawdzającym informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych. Ponadto organ mając na względzie treść art. 24 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych stwierdził w uzasadnieniu tej decyzji, iż w sprawie interes ochrony informacji niejawnych ma pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami.

Od decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa [REDAKTED] wniósł odwołanie do Prezesa Rady Ministrów, podnosząc, iż podane przez niego fakty i sytuacje, negują prawdziwość przedstawionej przez ABW tezy oraz wykażą, że postępowanie sprawdzające nie było prowadzone zgodnie z zasadami bezstronności, obiektywizmu oraz najwyższej staranności wymaganej art. 33 ust. 5 ustawy o ochronie informacji niejawnych.

Odnosząc się do treści uzasadniania faktycznego decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa odwołujący podniósł, iż zostały one oparte na ewidentnym kłamstwie osoby lub osób informujących ABW, bądź też podawaniem niezgodnych z rzeczywistością informacji, a więc manipulacją, celem uzyskania zamierzonego efektu. Tymczasem nigdy nie miał on problemów ani w pracy, ani w życiu prywatnym związanych ze spożywaniem alkoholu. Jego praca była zawsze oceniana przez przełożonych jako wykonywana doskonale, z ogromnym zaangażowaniem i determinacją.

Odwołujący podniósł także, że jego przełożony nie prowadził z nim rozmowy dyscyplinującej w połowie 2013 r. o czym wspomina się w decyzji ABW. Gdyby bowiem taka była, to zgodnie z obowiązującymi procedurami, zostałaaby ona udokumentowana w formie pisemnej i uwzględniona w najbliższym raporcie oceniającym podległego pracownika. Dodatkowo, wynikiem takiej rozmowy i poprzedzającego ją niewłaściwego zachowania, byłaby odpowiednio niska ocena całościowa pracy. Ze swoimi przełożonymi odwołujący odbywał szereg rozmów, będących jednak przejawem normalnej, merytorycznej współpracy oraz relacji przełożony-podwładny. W ich toku wyjaśniano kwestie sporne oraz zastanawiano się nad jak najlepszymi rozwiązaniami, zgodnymi z procedurami i obowiązującymi przepisami. Odwołując podkreślił, że nie spóźniał się do pracy oraz na spotkania czego wymagał również od swoich podwładnych.

Jednocześnie zaznaczył, że o fakcie wszczęcia wobec niego kontrolnego postępowania sprawdzającego dowiedział się w dniu 14 lipca 2014 r., a postępowanie to w istocie zostało wszczęte dziesięć dni wcześniej. Dlatego też dziwi go dziesięciodniowe opóźnienie w zawiadomieniu o wszczęciu kontrolnego postępowania sprawdzającego, a taka sytuacja świadczy o braku należytej staranności w prawidłowym i odpowiednio wczesnym powiadomieniu zaangażowanych stron. Zdaniem odwołującego wszystkie okoliczności sprawy, sytuacje i dowody świadczą, że osoba lub osoby, które przedstawiły ABW bardzo niekorzystną opinię odnośnie jego

osoby, miały się z prawdą. Uważa, że wiarygodność takich osób powinna zostać zakwestionowana i skonfrontowana z innymi dowodami, bądź poprzez analizę odpowiednich dokumentów i procedur dostępnych w Centrum.

Podkreślił także, że w żadnej przedstawionej przez niego kwestii podczas wysłuchania odbytego w dniu 6 października 2014 r., nie podawał świadomie informacji niezgodnych z prawdą. Na wszystkie zadane mu pytania odpowiedział zgodnie z prawdą i swoją najlepszą wiedzą.

Odnosząc się do konkluzji wyciągniętych przez ABW, że świadomie wprowadził w błąd ABW co do problemów związanych ze spożywaniem alkoholu oraz co do leczenia związanego ze spożywaniem alkoholu, a także kierowania w związku z tym na terapię, odwołujący podkreślił, że są one błędne, a postępowaniu sprawdzającemu zabrakło bezstronności i obiektywizmu. Uważa bowiem, że bez należytej analizy faktów przyjęto bezkrytycznie stwierdzenia, nieokreślonej bliżej w raporcie ABW grupy oficerów ██████████, którzy w sposób jednostronny, krzywdzący i niezgodny z rzeczywistością, przedstawili jego relacje zawodowe i rodzinne. Następnie ABW bez należytej refleksji przyjęła dokumentację doktora ██████████ który w ocenie odwołującego nie miał oporów przed przedstawieniem sprawy w sposób niezgodny z rzeczywistością. Przeinaczono słowa jego żony aby stworzyć wrażenie, że miał problemy z alkoholem od trzech miesięcy. W decyzji kilka razy używa się wobec niego określenia „upojenie alkoholowe”, chociaż takie określenie nie występuje w cytowanej przez ABW dokumentacji medycznej. Ponadto przeinaczono jego odpowiedź na pytanie zadane podczas wysłuchania, zmieniając znaczenie tej odpowiedzi. Pominęto fakty, które świadczą na jego korzyść np. wywiady środowiskowe, oceny jego pracy przez przełożonych, podwładnych i kolegów.

Organ II instancji rozpoznając ponownie sprawę zaznaczył, że zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, rękojmą zachowania tajemnicy – jest zdolność osoby do spełniania ustawowych wymogów dla zapewnienia ochrony informacji niejawnych przed ich nieuprawnionym ujawnieniem, stwierdzona w wyniku przeprowadzonego postępowania sprawdzającego. Stosownie zaś do art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie informacji niejawnych, postępowanie sprawdzające ma na celu ustalenie, czy osoba sprawdzana daje rękojmą zachowania tajemnicy. Art. 24 ust. 2 pkt 4 tej ustawy określa natomiast, że w toku postępowania sprawdzającego ustala się, czy istnieją uzasadnione wątpliwości dotyczące ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania

przez osobę sprawdzaną w ankiecie bezpieczeństwa osobowego lub postępowaniu sprawdzającym informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych. W związku z odesłaniem art. 33 ust. 8 ustawy o ochronie informacji niejawnych, przepisy te mają zastosowanie również do kontrolnych postępowań sprawdzających. Niewątpliwie zatem w trakcie kontrolnego postępowania sprawdzającego prowadzonego wobec odwołującego, zadaniem organu I instancji było wyjaśnienie, czy osoba sprawdzana na potrzeby tego postępowania podawała prawdziwe informacje, jak również czy ewentualne ukrywanie lub podawanie niezgodnych z prawdą wyjaśnień jest wynikiem świadomego jej działania w kontekście informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych.

W oparciu o art. 33 ust. 5 informacji niejawnych ABW przeprowadziła, jeszcze przed formalnym wszczęciem kontrolnego postępowania sprawdzającego, niezbędne czynności weryfikujące w odniesieniu do uzyskanych informacji wskazujących, że odwołujący może nie dawać rękojmi zachowania tajemnicy, w kontekście wątpliwości, o których jest mowa w art. 24 ust. 3 pkt 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych.

Mając na uwadze powyższe, w sprawie z odwołującym przeprowadzono w dniu 6 października 2014 r. czynność wysłuchania, o której jest mowa w art. 25 ust. 6 ustawy o ochronie informacji niejawnych w celu jego osobistego ustosunkowania się do wątpliwości dotyczących problemów z alkoholem. W jej trakcie na pytania, czy spożywanie alkoholu było kiedykolwiek przyczyną problemów w pracy lub życiu prywatnym odwołujący udzielił odpowiedzi przeczących. Na pytania, czy w związku ze spożywaniem alkoholu leczył się albo był kierowany na leczenie lub terapię udzielił również odpowiedzi przeczących.

W oparciu o zebrane w trakcie kontrolnego postępowania sprawdzającego dokumenty organ I instancji uznał, że w toku tego postępowania ujawniono istnienie uzasadnionych wątpliwości dotyczących ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania przez osobę sprawdzaną w postępowaniu sprawdzającym informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych (przesłanka opisana w art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych), związanych ze spożywaniem alkoholu.

W ocenie organu odwoławczego, jako kluczowe dla wyników przeprowadzonego kontrolnego postępowania sprawdzającego należy uznać informacje, zawarte w znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej dotyczącej odwołującego. Treść tych dokumentów niewątpliwie pozostaje w

sprzeczności z wyjaśnieniami odwołującego, które przedstawił podczas odbytej z nim czynności wysłuchania. Dokumenty te w zestawieniu z jego wyjaśnieniami potwierdzają również, iż odwołujący podczas wysłuchania udzielał odpowiedzi niezgodnych ze stanem faktycznym i odpowiedzi te miały charakter świadomego zatajenia kwestii związanych ze spożywaniem alkoholu oraz okoliczności związanych z korzystaniem z porad medycznych, które były konsekwencją spożywania alkoholu. Spożywanie bowiem przez niego alkoholu w styczniu i marcu 2014 r. doprowadziło do pobrania przez niego zwolnień lekarskich, a pytany podczas wysłuchania o przyczyny ich pobierania wyjaśnił, że w pierwszym przypadku było to „chyba przeziębienie”, a w drugim „problemy związane z zatruciem i nieporozumienia rodzinne”. Następstwem jego nieobecności w pracy w dniach 17-28 marca 2014 r., było postępowanie w przedmiocie potencjalnego naruszenia dyscypliny pracy związane z nieprawidłowym zgłaszaniem nieobecności w pracy z powodu choroby, zakończone udzieleniem mu pisemnego ostrzeżenia z dnia 30 maja 2014 r.

Dlatego też zdaniem organu odwoławczego, argumenty odwołującego zawarte w złożonym odwołaniu wskazują, że nadal, konsekwentnie zataja informacje istotne z punktu widzenia przepisów ustawy o ochronie informacji niejawnych. Jego wyjaśnienia nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonej dokumentacji, co budzi nadal wątpliwości, o których jest mowa w art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych.

Mając na uwadze zebrane dokumenty i ich subsumcję organ zauważył dodatkowo, że pomimo złego samopoczucia, ogólnego osłabienia, nie przyjmowania posiłków, rzekomych problemów żołądkowych utrzymujących się już podczas pobytu na delegacji [REDAKTOWANE] odwołujący po powrocie do kraju nie szukał od razu pomocy lekarskiej, a do tego spożywał alkohol, jak sam stwierdził podczas wysłuchania, kilka kieliszków dziennie o pojemności 50 ml, licząc, iż dolegliwości same ustąpią. Relacja odwołującego jest w ocenie organu niewiarygodna i przede wszystkim pozostaje w sprzeczności z zebraną dokumentacją medyczną. Owszem część szczegółów się potwierdza np. 2-krotny przyjazd pogotowia, badanie stanu trzeźwości w momencie przyjęcia pacjenta przez szpital w Warszawie. Jednakże w kontekście dokumentów medycznych: zarówno tych ze stycznia, jak i z marcowego wezwania pogotowia, a następnie przyjęcia do szpitala wynika bezspornie, że powodem tych interwencji nie było osłabienie spowodowane problemami żołądkowymi, czy ogólnym osłabieniem, a objawami AZA, tj. alkoholowego zespołu abstynencyjnego. Ponadto nielogicznym jest zachowanie odwołującego w ciągu tygodnia w Warszawie (uwzględniając m.in. jego

status zawodowy, doświadczenie życiowe), gdyż człowiek mający przez kilka dni wspomniane dolegliwości swoje kroki skierowałby do lekarza pierwszego kontaktu, czy do jakiejś najbliższej placówki służby zdrowia, a nie meldował się w kolejnych hotelach oczekując, że te objawy same przejdą.

Jednocześnie jako nietrafne uznał organ zarzuty o naruszeniu w toku postępowania sprawdzającego zasad bezstronności i obiektywizmu, jak również niewykazanie przez organ I instancji najwyższej staranności w celu wyjaśnienia występujących wątpliwości. Wręcz przeciwnie z analizy akt postępowania sprawdzającego wynika jednoznacznie, że organ I instancji podejmował wszelkie przewidziane przepisami prawa czynności zmierzające do weryfikacji informacji, które legły u podstaw wątpliwości odnośnie dawania przez odwołującego rękojmi zachowania tajemnicy. Osobie sprawdzanej zapewniono, zgodnie z przepisami ustawy o ochronie informacji niejawnych, możliwość osobistego ustosunkowania się do tych wątpliwości. Bezspornym jest, że czynność wysłuchania się odbyła, jednakże w jej toku nie usunięto wątpliwości odnośnie dawania przez odwołującego rękojmi zachowania tajemnicy. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty będące podstawą wydania decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa, oceniane były przez organ I instancji z zachowaniem zasad bezstronności i obiektywizmu, tzn. stan faktyczny sprawy został ustalony w sposób niebudzący wątpliwości, a w zaskarżonej decyzji organ I instancji uwzględnił interes społeczny i słuszny interes obywatela, którym bez wątplenia jest ochrona informacji niejawnych przed ich nieuprawnionym ujawnieniem.

Zarazem organ odwoławczy podzielił stanowisko organu I instancji, że postępowanie sprawdzające doprowadziło do ustalenia, iż odwołujący świadomie ukrywał i podawał nieprawdziwe informacje mające znaczenie dla ochrony informacji niejawnych, które wywołują wątpliwości odnośnie dawania przez niego rękojmi zachowania tajemnicy. Powyższe wypełnia zatem przesłankę z art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych, tj. uzasadnione wątpliwości dotyczące ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania przez osobę sprawdzaną w ankiecie bezpieczeństwa osobowego lub w postępowaniu sprawdzającym informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych.

W następstwie organ I instancji trafnie odstąpił od skierowania odwołującego na specjalistyczne badania medyczne, o których jest mowa w art. 26 ust. 6 ustawy o ochronie informacji niejawnych w związku z wątpliwościami z art. 24 ust. 3 pkt 3 tej ustawy. W toku kontrolnego postępowania sprawdzającego zgromadzono bowiem

wystarczający materiał dowodowy, który przekonuje o konieczności cofnięcia odwołującemu poświadczenia bezpieczeństwa w oparciu o art. 24 ust. 2 pkt 4 powołanej wyżej ustawy, bez konieczności dokonania dodatkowych czynności w postaci przeprowadzenia specjalistycznych badań medycznych odwołującego, pod kątem jego uzależnienia od alkoholu.

Podnoszone w odwołaniu argumenty nie mogą być powodem wydania pozytywnej dla odwołującego decyzji. Zasługi w dotychczasowej pracy, udzielane mu nagrody i wyróżnienia, posiadane kwalifikacje, pozytywne opinie przełożonych i współpracowników, nie mogą być bowiem stawiane jako przeciwwaga okoliczności stwarzających w przypadku odwołującego, realnego zagrożenia dla ochrony informacji niejawnych. Organ odwoławczy podkreślił, że zebrane w trakcie kontrolnego postępowania sprawdzającego materiały są wystarczające do podjęcia merytorycznej decyzji, również w toku postępowania odwoławczego.

W tej sytuacji w sprawie odwołującego ma zastosowanie zasada określona w przepisie art. 24 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych, zgodnie z którą w razie niedających się usunąć wątpliwości interes ochrony informacji niejawnych ma pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami. Z kolei art. 30 ust. 1 tej ustawy wskazuje na konieczność odmowy wydania poświadczenia bezpieczeństwa w sytuacji, w której nie zostaną usunięte wątpliwości, o których jest mowa w art. 24 ust. 2 lub 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych. Stosownie zaś do art. 33 ust. 8 ww. ustawy, przepisy dotyczące podstawy odmowy wydania poświadczenia bezpieczeństwa stosuje się również w odniesieniu do decyzji o cofnięciu takiego poświadczenia.

Biorąc pod uwagę stan faktyczny i prawny organ odwoławczy stwierdził, że w materiałach postępowania sprawdzającego zostały udokumentowane przesłanki, o których jest mowa w art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych, uzasadniające wydanie decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa.

Wydana w sprawie odwołującego decyzja zgodna jest z przepisem art. 30 ust. 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych, a także wymogami wskazanymi w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego dla decyzji administracyjnych.

Powyższa decyzja stała się przedmiotem skargi [REDAKOWANE] do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Zaskarżonej decyzji skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej: kpa) w zw. z art. 107 § 3 kpa w zw. z art. 3 u.o.i.n. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na niewskazaniu w uzasadnieniu faktycznym decyzji dowodów, na których oparł się organ czyniąc ustalenia faktyczne dotyczące:
  - a. rzekomego przeprowadzenia przez bliżej niesprecyzowanego przełożonego skarżącego ze skarżącym rozmowy w połowie 2013 roku, w szczególności zaś poprzez niepodanie imienia i nazwiska świadka oraz nieprzytoczenie konkretnych zeznań świadka, nadto poprzez niewskazanie na rzekomą przyczynę i przedmiot rozmowy dyscyplinującej,
  - b. rzekomego odurzenia skarżącego podczas kursu w marcu 2012 roku - poprzez niepodanie imienia i nazwiska świadka oraz nieprzytoczenie konkretnych zeznań świadka,
  - c. rzekomych problemów skarżącego w pracy oraz w życiu prywatnym - poprzez niepodanie imion i nazwisk świadków oraz nieprzytoczenie konkretnych zeznań świadków,
2. art. 8 kpa w zw. z art. 107 § 3 kpa w zw. z art. 3 u.o.i.n. w zw. z art. 24 ust. 2 pkt 4 u.o.i.n. w zw. z art. 33 ust. 8 u.o.i.n. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na niewskazaniu w uzasadnieniu decyzji jakie konkretnie informacje oraz o jakim znaczeniu dla ochrony informacji niejawnych zostały przez skarżącego świadomie podane niezgodnie z prawdą lub zatajone,
3. art. 6 kpa w zw. z art. 75 § 1 kpa w zw. z art. 3 u.o.i.n. w zw. z art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego (dalej: OZPu) oraz art. 40 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry (dalej: ZLLDu) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wykorzystaniu jako dowodu w sprawie objętej tajemnicą lekarską dotyczącej skarżącego dokumentacji lekarskiej, przy czym wyłączenie objęte art. 50 ust. 2 pkt 4 OZPu nie ma zastosowania do kontrolnego postępowania sprawdzającego w rozumieniu przepisów u.o.i.n. zaś informacje uzyskane przez ABW nie były niezbędne dla przeprowadzenia tegoż postępowania, co stanowi rażące naruszenie zasady prawdy obiektywnej oraz zasady pogłębiania zaufania,
4. art. 7 kpa w zw. z art. 77 § 1 kpa w zw. z art. 3 u.o.i.n. polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia całego materiału dowodowego skutkujący błędnym ustaleniem, że:

- a. skarżący miał problemy w pracy, podczas gdy liczne dowody (w tym okresowe oceny pracy skarżącego) wskazują, że na przestrzeni wielu lat wywiązywał się on ponadprzeciętnie dobrze ze stawianych mu zadań i obowiązków,
  - b. skarżący miał problemy prywatne, podczas gdy nie wynika to z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie, zaś skarżący od ponad dwudziestu lat pozostaje w udanym związku małżeńskim,
  - c. skarżący ukrywał lub podawał niezgodnie z prawdą jakiejkolwiek informacje mające znaczenie dla ochrony informacji niejawnych, podczas gdy odpowiedzi udzielone przez skarżącego podczas wysłuchania w dniu 6 października 2014 roku znajdują pokrycie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie,
  - d. przełożony skarżącego przeprowadził z nim rozmowę dyscyplinującą w połowie 2014 roku, podczas gdy procedura wymaga aby tego typu rozmowy znalazły odzwierciedlenie w aktach osobowych skarżącego co ponad wszelką wątpliwość nie miało miejsca,
  - e. skarżący podczas kursu w marcu 2012 roku był odurzony, podczas gdy procedura wymaga aby w tego typu sytuacjach poddać daną osobę badaniu, oraz aby sytuacja ta znalazła odzwierciedlenie w aktach osobowych skarżącego, co ponad wszelką wątpliwość nie miało miejsca, nadto skarżący za okres obejmujący wyjazd uzyskał celującą oceną od przełożonych,
  - f. skarżący zasnął podczas spotkania, podczas gdy procedura wymaga aby w tego typu sytuacjach poddać daną osobę badaniu oraz aby sytuacja ta znalazła odzwierciedlenie w aktach osobowych skarżącego, co ponad wszelką wątpliwość nie miało miejsca, nadto skarżący za okres obejmujący omawiane spotkanie uzyskał celującą ocenę od przełożonych,
5. art. 25 ust. 6 u.o.i.n. poprzez uniemożliwienie skarżącemu wzięcia udziału w wysłuchaniu z przybranym do tej czynności pełnomocnikiem, w szczególności zaś poprzez poinformowanie skarżącego o wysłuchaniu bezpośrednio przed jego przeprowadzeniem oraz poprzez niepouczenie skarżącego o możliwości skorzystania z pomocy pełnomocnika,
6. art. 25 ust. 6 u.o.i.n. w zw. z art. 33 ust. 1 in fine u.o.i.n. poprzez:
- a. zadawania pytań objętych ankietą bezpieczeństwa osobowego w rozumieniu u.o.i.n., podczas gdy ankietę takiej nie wypełnia się w kontrolnym postępowaniu sprawdzającym,

- b. zadawanie pytań o oceny oraz pytań nieprecyzyjnych, skonstruowanych w taki sposób, aby nawet w razie rzetelnych i zgodnych z prawdą odpowiedzi wysłuchanego nie rozwiewać wszelkich wątpliwości organu,
7. art. 24 ust. 4 u.o.i.n. polegające na jego nieprawidłowym zastosowaniu i rozstrzygnięciu na niekorzyść skarżącego wątpliwości co do wystąpienia okoliczności wskazanych w art. 24 ust. 2 pkt 4 u.o.i.n. w sytuacji, w sytuacji gdy wątpliwości te były usuwalne co przyznał choćby organ I instancji w uzasadnieniu decyzji,
8. art. 26 ust. 6 u.o.i.n. w zw. z art. 24 ust. 3 pkt 3 u.o.i.n. w zw. z art. 33 ust. 8 u.o.i.n. poprzez ich niezastosowanie polegające na niezobowiązaniu skarżącego do poddania się specjalistycznym badaniom oraz udostępnienia wyników tych badań, co w konsekwencji doprowadziło do nieuprawnionego zastosowania art. 24 ust. 4 u.o.i.n.,
9. art. 7 kpa w zw. z art. 75 § 1 kpa w zw. 77 § 1 kpa w zw. z art. 3 u.o.i.n. w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 NIKu w zw. z art. 12 ust. 4 u.o.i.n. w zw. z art. 25 ust. 6 u.o.i.n. poprzez nierozpoznanie i całkowite pominięcie wniosku skarżącego o przeprowadzenie dowodu z ponownego wysłuchania skarżącego zgłoszonego w dniu 2 lutego 2015 roku, pomimo że mogło to rozwiązać wątpliwości organu co do wystąpienia w sprawie okoliczności, o których mowa w art. 24 ust. 2 pkt 4 u.o.i.n., co w konsekwencji doprowadziło do nieuprawnionego zastosowania art. 24 ust. 4 u.o.i.n.,
10. art. 7 kpa w zw. z art. 75 § 1 kpa w zw. 77 § 1 kpa w zw. z art. 3 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 NIKu w zw. z art. 12 ust. 4 u.o.i.n. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka ██████████, pomimo że mogło to rozwiązać wątpliwości organu co do wystąpienia w sprawie okoliczności, o których mowa w art. 24 ust. 2 pkt 4 u.o.i.n. (w szczególności zaś co do okoliczności domowych wizyt lekarskich u skarżącego, wizyty w szpitalu jego rzekomych problemów, co w konsekwencji doprowadziło do nieuprawnionego zastosowania art. 24 ust. 4 u.o.i.n., co stanowi rażące naruszenie zasady prawdy obiektywnej,
11. art. 46 w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli (dalej: NIKu) w zw. z art. 12 ust. 4 u.o.i.n. w zw. z art. 7 kpa oraz art. 8 kpa poprzez niesporządzenie protokołów przesłuchań świadków wskazanych w punkcie 1 podpunktach a-c powyżej oraz poprzez niepouczenie świadków o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy (dotyczy

decyzji organów obydwu instancji), co stanowi rażące naruszenie zasady prawdy obiektywnej oraz zasady pogłębiania zaufania,

12.art. 35b ust. 7 NIKu w zw. z art. 49 ust. 6 NIKu w zw. z art. 12 ust. 4 u.o.i.n. poprzez niewezwanie tłumacza do czynności przesłuchania świadka zeznającego na okoliczność rzekomych wydarzeń [REDAKTOWANE] oraz poprzez niewydanie postanowienia w przedmiocie wezwania tłumacza,

13.art. 33 ust. 11 pkt 1 u.o.i.n. w zw. z art. 36 ust. 4 pkt 1 u.o.i.n. poprzez wydanie przez organ II instancji decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji organu I instancji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa, pomimo że w sprawie nie zachodziła ku temu podstawa albowiem skarżący daje rękojmię zachowania tajemnicy oraz pomimo licznych dyskwalifikujących naruszeń przepisów postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości – na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a.,
2. uchylenie decyzji organu pierwszej instancji w całości – na podstawie art. 145 § 1 punkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 135 p.p.s.a.,
3. zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł,
4. przeprowadzenie dowodu uzupełniającego z dokumentów:
  - a. rejestru obejmującego godziny przyścia i wyjścia z pracy przez skarżącego w okresie od 1 stycznia 2012 roku do ostatniego dnia zatrudnienia,
  - b. pisemnego oświadczenia [REDAKTOWANE] zawierającego odpowiedź na pytanie: czy w stosunku do [REDAKTOWANE] były prowadzone jakiegokolwiek postępowania wewnętrzne związane z używaniem alkoholu w pracy?
  - c. pisemnego oświadczenia [REDAKTOWANE] z dnia 30 czerwca 2015 roku,
5. zobowiązanie [REDAKTOWANE] o udostępnienie dokumentów wskazanych w punkcie 4 podpunkcie a. oraz do oświadczenia zgodnie z punktem 4 podpunktem b. powyżej.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podnosząc, że zaskarżona decyzja, jak też poprzedzająca ją decyzja Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa nie naruszają przepisów

prawa, a wskazane w skardze argumenty nie mogą być powodem wydania rozstrzygnięcia odmiennego od dotychczasowego.

W piśmie procesowym z dnia 24 września 2015 r. pełnomocnik skarżącego przedstawił stanowisko stanowiące replikę na odpowiedź organu z dnia 12 sierpnia 2015 r. oraz wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie jawne i wyznaczenie rozprawy w trybie art. 90 § 2 p.p.s.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1647 ze zm.), dalej: „p.u.s.a.”, sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości m.in. przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Stosownie do treści art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.), dalej: „p.p.s.a.”, sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Sąd nie może wydać orzeczenia na niekorzyść skarżącego, chyba że stwierdzi naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności (§ 2).

Skarga analizowana w świetle powyższych kryteriów nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228 ze zm.), w przypadku, gdy o osobie, której wydano poświadczenie bezpieczeństwa, zostaną ujawnione nowe informacje wskazujące, że nie daje ona rękojmi zachowania tajemnicy, przeprowadza się kontrolne postępowanie sprawdzające. Osoba sprawdzana nie wypełnia nowej ankiety dla celów tego postępowania.

W myśl art. 33 ust. 8 u.o.i.n., do kontrolnego postępowania sprawdzającego stosuje się przepisy art. 24 ust. 1 - 5 i 9, art. 25 - 27, art. 30, art. 31 ust. 1 pkt 1 i 4 oraz ust. 2.

Przepis art. 24 ust. 1 u.o.i.n. stanowi z kolei, że postępowanie sprawdzające ma na celu ustalenie, czy osoba sprawdzana daje rękojmię zachowania tajemnicy. W toku postępowania sprawdzającego ustala się, czy istnieją uzasadnione wątpliwości dotyczące ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania w ankiecie

bezpieczeństwa osobowego, lub w postępowaniu sprawdzającym przez osobę sprawdzaną informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych (art. 24 ust. 2 pkt 4 u.i.o.n.).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.o.i.n., informacje niejawne mogą być udostępnione wyłącznie osobie dającej rękojmię zachowania tajemnicy i tylko w zakresie niezbędnym do wykonywania przez nią pracy lub pełnienia służby na zajmowanym stanowisku albo wykonywania czynności zleconych. Z art. 2 ust. 2 u.o.i.n. wynika, że rękojmią zachowania tajemnicy jest zdolność osoby do spełnienia ustawowych wymogów dla zapewnienia ochrony informacji niejawnych przed ich nieuprawnionym ujawnieniem, stwierdzona w wyniku przeprowadzenia postępowania sprawdzającego.

W świetle art. 25 ust. 1 u.o.i.n. zwykle postępowanie sprawdzające obejmuje:

- 1) sprawdzenie, w niezbędnym zakresie, w ewidencjach, rejestrach i kartotekach, w szczególności w Krajowym Rejestrze Karnym, danych zawartych w wypełnionej i podpisanej przez osobę sprawdzaną ankiecie, a także sprawdzenie innych informacji uzyskanych w toku postępowania sprawdzającego, w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy osoba sprawdzana daje rękojmię zachowania tajemnicy,
- 2) sprawdzenie w ewidencjach i kartotekach niedostępnych powszechnie danych zawartych w ankiecie oraz innych informacji uzyskanych w toku postępowania sprawdzającego, w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy osoba sprawdzana daje rękojmię zachowania tajemnicy.

Natomiast w myśl art. 26 ust. 1 u.o.i.n. poszerzone postępowanie sprawdzające obejmuje czynności, o których mowa w art. 25 ust. 1, a ponadto, jeżeli jest to konieczne w wyniku uzyskanych informacji, postępowanie to obejmuje: (1) rozmowę z przełożonymi osoby sprawdzanej oraz z innymi osobami, (2) przeprowadzenie wywiadu w miejscu zamieszkania osoby sprawdzanej, (3) sprawdzenie stanu i obrotów na rachunku bankowym oraz zadłużenia osoby sprawdzanej, w szczególności wobec Skarbu Państwa.

Do poszerzonego postępowania sprawdzającego przepisy art. 25 ust. 5-7 stosuje się odpowiednio (art. 26 ust. 4).

Stosownie do art. 30 ust. 1 u.o.i.n. organ prowadzący postępowanie sprawdzające odmawia wydania poświadczenia bezpieczeństwa, jeżeli nie zostaną usunięte wątpliwości, o których mowa w art. 24 ust. 2, a także, jeżeli w trakcie

poszerzonego postępowania sprawdzającego nie zostaną usunięte wątpliwości, o których mowa w art. 24 ust. 3.

Wskazać należy, że zawarte w ustawie o ochronie informacji niejawnych przepisy, w tym odnoszące się do postępowania administracyjnego, odbiegają od ogólnych zasad zawartych w Kodeksie postępowania administracyjnego i przyznają pierwszeństwo ochronie informacji niejawnych w stosunku do uprawnień procesowych określonych w kpa, co wynika wprost z art. 3 ustawy, w którym enumeratywnie zostały określone przepisy kpa, mające zastosowanie w sprawach w niej nieuregulowanych. Oznacza to, że ustawa o ochronie informacji niejawnych stanowi regulację szczególną, która z uwagi na materię i rangę objętych nią zagadnień, ustanawia odmienne zasady i tryb postępowania. Odmienność ta dotyczy także postępowania sądowego, bowiem art. 38 ust. 2 u.o.i.n. stanowi, iż sąd administracyjny rozpatruje skargę na posiedzeniu niejawnym. Zatem wniosek pełnomocnika skarżącego o skierowanie sprawy na posiedzenie jawne i wyznaczenie rozprawy, nie mógł być uwzględniony z braku podstaw prawnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zapoznał się z aktami postępowania kontrolnego przeprowadzonego w stosunku do skarżącego w Kancelarii Tajnej i w oparciu o ich analizę stwierdza, że organy prowadzące przedmiotowe postępowanie kierowały się zasadami bezstronności i obiektywizmu w ocenie wnikliwie zebranego materiału dowodowego. Dokonana przez Sąd analiza całości dokumentów zgromadzonych w toku prowadzonego postępowania w pełni potwierdza prawidłowość rozstrzygnięcia organów w tej sprawie.

Zasadnie podnosi organ w odpowiedzi na skargę, odnosząc się do zarzutów niezgodnego z przepisami prawa pozyskania, a następnie wykorzystania na potrzeby kontrolnego postępowania sprawdzającego dokumentacji medycznej dotyczącej skarżącego, iż w tym zakresie prawo nie zostało naruszone.

W świetle bowiem art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (t. j. Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1375 z późn. zm.), osoby wykonujące czynności wynikające z niniejszej ustawy są obowiązane do zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czym powezmą wiadomość w związku z wykonywaniem tych czynności, stosownie do odrębnych przepisów. Od obowiązku zachowania tajemnicy osoba ta jest zwolniona w stosunku do m.in. Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i ich upoważnionych funkcjonariuszy w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie

przepisów ustawy o ochronie informacji niejawnych. Natomiast stosownie do art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Prawa Pacjenta (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 159 z późn. zm.), podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych udostępniają dokumentację medyczną również organom władzy publicznej, w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te podmioty ich zadań. Jednocześnie art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 2004 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (t. j. Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154 z późn. zm.) stanowią, że Szef ABW jest centralnym organem administracji rządowej działającym przy pomocy ABW będącej urzędem administracji rządowej. Do zadań ABW należy realizowanie, w granicach swojej właściwości, zadań związanych z ochroną informacji niejawnych oraz wykonywanie funkcji krajowej władzy bezpieczeństwa w zakresie ochrony informacji niejawnych w stosunkach międzynarodowych. Zarazem na podstawie art. 33 ust. 1 i 5 ustawy u.o.i.n. w celu weryfikacji informacji wskazujących, że osoba nie daje rękojmi zachowania tajemnicy, właściwy organ może przeprowadzić niezbędne czynności sprawdzające. Czynności te muszą być rzetelnie udokumentowane i prowadzone zgodnie z zasadami bezstronności, obiektywizmu i wykazania najwyższej staranności, a dokumentację tych czynności dołącza się do akt postępowania sprawdzającego.

W kontekście przedstawionych powyżej regulacji prawnych powołany przez pełnomocnika art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 464), mówiący o obowiązku lekarza, zachowania w tajemnicy informacji związanych z pacjentem, a uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu, stanowi w ust. 2 pkt 1, iż ust. 1 nie stosuje się, gdy tak stanowią ustawy.

W przedmiotowej sprawie skarżącemu zapewniono realizację uprawnień określonych w art. 25 ust. 6 u.o.i.n., tj. możliwość osobistego ustosunkowania się do informacji wywołujących wątpliwości, co zostało udokumentowane w formie w nim przewidzianej. Skarżący podpisał protokół z czynności wysłuchania odbytej w dniu 6 października 2014 r., nie zgłaszając zastrzeżeń co do ewentualnych nieprawidłowości dotyczących tej czynności.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie doszło do naruszenia wskazanych w skardze przepisów postępowania administracyjnego, w tym art. 107 § 3 kpa. Sposób uzasadnienia decyzji organów obu instancji czyni zadość wymogom tego przepisu.

Należy podkreślić, iż dokonana przez organy ocena materiału dowodowego, w pełni uzasadni ich twierdzenie, iż w stosunku do osoby skarżącego istnieją niedające się usunąć wątpliwości, o których mowa w art. 24 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych. Faktu tego nie mogą zmienić zarzuty pełnomocnika skarżącego odnoszące się do niewskazania imion i nazwisk świadków oraz nieprzytoczenia ich zeznań, czy też nierozpatrzenia wniosków skarżącego o przeprowadzenie dowodu m.in. z ponownego jego wysłuchania.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie podziela również zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 24 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych. Przepisy wskazanej ustawy posługują się pojęciem „istnienia uzasadnionych wątpliwości” (wymienionych w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy) wskazujących na brak rękojmi zachowania tajemnicy. Nie jest zatem wymagane udowadnianie braku rękojmi w sposób graniczący z pewnością, lecz jedynie istnienie uzasadnionych wątpliwości.

W razie niedających się usunąć wątpliwości interes ochrony informacji niejawnych ma pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami (art. 24 ust. 4 ustawy).

Sąd nie uwzględnił zawartych w skardze wniosków dowodowych. Zgodnie z art. 106 § 3, art. 113 § 1 i art. 133 § 1 w związku z art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sąd może z urzędu lub na wniosek stron przeprowadzić dowody uzupełniające z dokumentów, jeżeli jest to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie spowoduje nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie. Regułą obowiązującą w postępowaniu sądowym jest zatem, że sąd rozpoznaje i rozstrzyga sprawę na podstawie akt sprawy przedstawionych przez organ administracji publicznej (art. 133 § 1 powołanej ustawy). Przeprowadzenie dowodów uzupełniających i to jedynie z dokumentów jest zatem wyjątkiem dopuszczalnym tylko w przypadku, gdy ustalenia stanu faktycznego w zakresie przesądzającym o prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy budzą istotne wątpliwości (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 listopada 2012 r. sygn. akt I OSK 1200/11). Zakres postępowania dowodowego jest bowiem wyznaczony przez podstawową funkcję sądowej kontroli administracji, tj. ocenę z punktu widzenia legalności zaskarżonego aktu lub czynności. Sąd administracyjny nie może zatem dokonywać ustaleń, które mogłyby służyć merytorycznemu rozstrzygnięciu sprawy. Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartym w wyroku z

dnia 7 lutego 2006 r., sygn. akt II GSK 359/05, celem postępowania dowodowego, o którym stanowi art. 106 § 3, nie jest ponowne ustalenie stanu faktycznego sprawy administracyjnej, lecz ocena, czy właściwe w sprawie organy ustaliły ten stan zgodnie z regułami obowiązującymi w procedurze administracyjnej, a następnie czy prawidłowo zastosowały przepisy prawa materialnego do poczynionych ustaleń.

W tym stanie sprawy, nie podzielając argumentów podniesionych w skardze, ani nie dopatrując się zarzucanych w niej naruszeń prawa oraz uznając, iż organ w sposób prawidłowy zebrał i ocenił materiał dowodowy, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 151 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Maria Zawada

Maria Zawada
specjalista

CENTRUM KANCELARIA IZBA ABW
Biuro do spraw odwozowania cyfrowego

Dnia ..... 13 LIS 2020 .....

Nr DKKO: ..... 2-111568/20 .....

ODPIS

Sygn. akt I OSK 1884/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia NSA	Małgorzata Pocztarek (spr.)
Sędziowie:	Sędzia NSA	Elżbieta Kremer
	Sędzia del. WSA	Miroslaw Wincenciak

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2016 r.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej [REDACTED]
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 1 marca 2016 r., [REDACTED]
w sprawie ze skargi [REDACTED]
na decyzję Prezesa Rady Ministrów
z dnia 2 czerwca 2015 r. [REDACTED]
w przedmiocie cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa w zakresie dostępu do
informacji niejawnych

oddala skargę kasacyjną.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Justyna Stępień
sekretarz sądowy

Załącznik nr D- 111265 | 2020
do pisma nr D- 111263 | 2020 | II | 7874
z dnia 12. 11. 2020

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 marca 2016 r., [REDAKTOWANE] Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, oddalił skargę [REDAKTOWANE] na decyzję Prezesa Rady Ministrów [REDAKTOWANE] z dnia 2 czerwca 2015 r. w przedmiocie cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa w zakresie dostępu do informacji niejawnych.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Prezes Rady Ministrów decyzją [REDAKTOWANE] z dnia 2 czerwca 2015 r., działając na podstawie art. 36 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228), utrzymał w mocy decyzję Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego [REDAKTOWANE] z dnia 5 lutego 2015 r. o cofnięciu [REDAKTOWANE] poświadczenia bezpieczeństwa w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzulach NATO Secret/NATO Confidential.

Podstawą wydania decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa był art. 30 ust. 1, art. 33 ust. 11 pkt 1 w związku z art. 33 ust. 8 i art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, tj. uzasadnione wątpliwości dotyczące świadomego niezgodnego z prawdą podawania przez osobę sprawdzaną w postępowaniu sprawdzającym informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych. Ponadto organ mając na względzie treść art. 24 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych stwierdził w uzasadnieniu tej decyzji, iż w sprawie interesu ochrony informacji niejawnych ma pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami.

Od decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa [REDAKTOWANE] wniósł odwołanie do Prezesa Rady Ministrów.

Organ II instancji rozpoznając ponownie sprawę zaznaczył, że zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, rękojmią zachowania tajemnicy – jest zdolność osoby do spełniania ustawowych wymogów dla zapewnienia ochrony informacji niejawnych przed ich nieuprawnionym ujawnieniem, stwierdzona w wyniku przeprowadzonego postępowania sprawdzającego. Stosownie zaś do art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie informacji niejawnych, postępowanie sprawdzające ma na celu ustalenie, czy osoba sprawdzana daje rękojmię zachowania tajemnicy. Art. 24 ust. 2 pkt 4 tej ustawy określa natomiast, że w toku postępowania sprawdzającego ustala się, czy istnieją

uzasadnione wątpliwości dotyczące ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania przez osobę sprawdzaną w ankiecie bezpieczeństwa osobowego lub postępowaniu sprawdzającym informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych. W związku z odesłaniem art. 33 ust. 8 ustawy o ochronie informacji niejawnych, przepisy te mają zastosowanie również do kontrolnych postępowań sprawdzających. Niewątpliwie zatem w trakcie kontrolnego postępowania sprawdzającego prowadzonego wobec odwołującego, zadaniem organu I instancji było wyjaśnienie, czy osoba sprawdzana na potrzeby tego postępowania podawała prawdziwe informacje, jak również czy ewentualne ukrywanie lub podawanie niezgodnych z prawdą wyjaśnień jest wynikiem świadomego jej działania w kontekście informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych.

W oparciu o art. 33 ust. 5 informacji niejawnych ABW przeprowadziła, jeszcze przed formalnym wszczęciem kontrolnego postępowania sprawdzającego, niezbędne czynności weryfikujące w odniesieniu do uzyskanych informacji wskazujących, że odwołujący może nie dawać rękojmi zachowania tajemnicy, w kontekście wątpliwości, o których jest mowa w art. 24 ust. 3 pkt 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych.

Mając na uwadze powyższe, w sprawie z odwołującym przeprowadzono w dniu 6 października 2014 r. czynność wysłuchania, o której jest mowa w art. 25 ust. 6 ustawy o ochronie informacji niejawnych w celu jego osobistego ustosunkowania się do wątpliwości dotyczących problemów z alkoholem. W jej trakcie na pytania, czy spożywanie alkoholu było kiedykolwiek przyczyną problemów w pracy lub życiu prywatnym odwołujący udzielił odpowiedzi przeczących. Na pytania, czy w związku ze spożywaniem alkoholu leczył się albo był kierowany na leczenie lub terapię udzielił również odpowiedzi przeczących.

W oparciu o zebrane w trakcie kontrolnego postępowania sprawdzającego dokumenty organ I instancji uznał, że w toku tego postępowania ujawniono istnienie uzasadnionych wątpliwości dotyczących ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania przez osobę sprawdzaną w postępowaniu sprawdzającym informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych (przesłanka opisana w art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych), związanych ze spożywaniem alkoholu.

W ocenie organu odwoławczego, jako kluczowe dla wyników przeprowadzonego kontrolnego postępowania sprawdzającego należy uznać informacje, zawarte w znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej dotyczącej odwołującego. Treść tych dokumentów niewątpliwie pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami odwołującego, które przedstawił podczas odbytej z nim czynności wysłuchania. Dokumenty te w zestawieniu z jego wyjaśnieniami potwierdzają również, iż odwołujący podczas wysłuchania udzielał odpowiedzi niezgodnych ze stanem faktycznym i odpowiedzi te miały charakter świadomego zatajenia kwestii związanych ze spożywaniem alkoholu oraz okoliczności związanych z korzystaniem z porad medycznych, które były konsekwencją spożywania alkoholu. Spożywanie bowiem przez niego alkoholu w styczniu i marcu 2014 r. doprowadziło do pobrania przez niego zwolnień lekarskich, a pytany podczas wysłuchania o przyczyny ich pobierania wyjaśnił, że w pierwszym przypadku było to "chyba przeziębienie", a w drugim "problemy związane z zatruciem i nieporozumienia rodzinne". Następstwem jego nieobecności w pracy w dniach 17-28 marca 2014 r., było postępowanie w przedmiocie potencjalnego naruszenia dyscypliny pracy związane z nieprawidłowym zgłaszaniem nieobecności w pracy z powodu choroby, zakończone udzieleniem mu pisemnego ostrzeżenia z dnia 30 maja 2014 r.

Dlatego też zdaniem organu odwoławczego, argumenty odwołującego zawarte w odwołaniu wskazują, że nadal, konsekwentnie zataja informacje istotne z punktu widzenia przepisów ustawy o ochronie informacji niejawnych. Jego wyjaśnienia nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonej dokumentacji, co budzi nadal wątpliwości, o których jest mowa w art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych.

Mając na uwadze zebrane dokumenty i ich subsumcję organ zauważył dodatkowo, że pomimo złego samopoczucia, ogólnego osłabienia, nie przyjmowania posiłków, rzekomych problemów żołądkowych utrzymujących się już podczas pobytu na delegacji ██████████ odwołujący po powrocie do kraju nie szukał od razu pomocy lekarskiej, a do tego spożywał alkohol, jak sam stwierdził podczas wysłuchania, kilka kieliszków dziennie o pojemności 50 ml, licząc, iż dolegliwości same ustąpią. Relacja odwołującego jest w ocenie organu niewiarygodna i przede wszystkim pozostaje w sprzeczności z zebraną dokumentacją medyczną. Owszem część szczegółów się potwierdza np. 2-krotny przyjazd pogotowia, badanie stanu trzeźwości w momencie przyjęcia pacjenta przez szpital w Warszawie. Jednakże w kontekście dokumentów medycznych: zarówno tych ze stycznia, jak i z marcowego wezwania pogotowia, a

następnie przyjęcia do szpitala wynika bezspornie, że powodem tych interwencji nie było osłabienie spowodowane problemami żołądkowymi, czy ogólnym osłabieniem, a objawami AZA, tj. alkoholowego zespołu abstynencyjnego. Ponadto nielogicznym jest zachowanie odwołującego w ciągu tygodnia w Warszawie (uwzględniając m.in. jego status zawodowy, doświadczenie życiowe), gdyż człowiek mający przez kilka dni wspomniane dolegliwości swoje kroki skierowałby do lekarza pierwszego kontaktu, czy do jakiejś najbliższej placówki służby zdrowia, a nie meldował się w kolejnych hotelach oczekując, że te objawy same przejdą.

Jednocześnie jako nietrafne uznał organ zarzuty o naruszeniu w toku postępowania sprawdzającego zasad bezstronności i obiektywizmu, jak również niewykazanie przez organ I instancji najwyższej staranności w celu wyjaśnienia występujących wątpliwości. Wręcz przeciwnie z analizy akt postępowania sprawdzającego wynika jednoznacznie, że organ I instancji podejmował wszelkie przewidziane przepisami prawa czynności zmierzające do weryfikacji informacji, które legły u podstaw wątpliwości odnośnie dawania przez odwołującego rękojmi zachowania tajemnicy. Osobie sprawdzanej zapewniono, zgodnie z przepisami ustawy o ochronie informacji niejawnych, możliwość osobistego ustosunkowania się do tych wątpliwości. Bezspornym jest, że czynność wysłuchania się odbyła, jednakże w jej toku nie usunięto wątpliwości odnośnie dawania przez odwołującego rękojmi zachowania tajemnicy. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty będące podstawą wydania decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa, oceniane były przez organ I instancji z zachowaniem zasad bezstronności i obiektywizmu, tzn. stan faktyczny sprawy został ustalony w sposób niebudzący wątpliwości, a w zaskarżonej decyzji organ I instancji uwzględnił interes społeczny i słuszny interes obywatela, którym bez wątplenia jest ochrona informacji niejawnych przed ich nieuprawnionym ujawnieniem.

Zarazem organ odwoławczy podzielił stanowisko organu I instancji, że postępowanie sprawdzające doprowadziło do ustalenia, iż odwołujący świadomie ukrywał i podawał nieprawdziwe informacje mające znaczenie dla ochrony informacji niejawnych, które wywołują wątpliwości odnośnie dawania przez niego rękojmi zachowania tajemnicy. Powyższe wypełnia zatem przesłankę z art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych.

W następstwie organ I instancji trafnie odstąpił od skierowania odwołującego na specjalistyczne badania medyczne, o których jest mowa w art. 26 ust. 6 ustawy o

ochronie informacji niejawnych w związku z wątpliwościami z art. 24 ust. 3 pkt 3 tej ustawy. W toku kontrolnego postępowania sprawdzającego zgromadzono bowiem wystarczający materiał dowodowy, który przekonuje o konieczności cofnięcia odwołującemu poświadczenia bezpieczeństwa w oparciu o art. 24 ust. 2 pkt 4 powołanej wyżej ustawy, bez konieczności dokonania dodatkowych czynności w postaci przeprowadzenia specjalistycznych badań medycznych odwołującego, pod kątem jego uzależnienia od alkoholu.

Biorąc pod uwagę stan faktyczny i prawny organ odwoławczy stwierdził, że w materiałach postępowania sprawdzającego zostały udokumentowane przesłanki, o których jest mowa w art. 24 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych, uzasadniające wydanie decyzji o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa.

Powyższa decyzja stała się przedmiotem skargi [REDAKOWANA] do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podnosząc, że zaskarżona decyzja, jak też poprzedzająca ją decyzja Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa nie naruszają przepisów prawa, a wskazane w skardze argumenty nie mogą być powodem wydania rozstrzygnięcia odmiennego od dotychczasowego.

W piśmie procesowym z dnia 24 września 2015 r. pełnomocnik skarżącego przedstawił stanowisko stanowiące replikę na odpowiedź organu z dnia 12 sierpnia 2015 r. oraz wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie jawne i wyznaczenie rozprawy w trybie art. 90 § 2 P.p.s.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że stosownie do treści art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228 ze zm.), w przypadku, gdy o osobie, której wydano poświadczenie bezpieczeństwa, zostaną ujawnione nowe informacje wskazujące, że nie daje ona rękojmi zachowania tajemnicy, przeprowadza się kontrolne postępowanie sprawdzające. Osoba sprawdzana nie wypełnia nowej ankiety dla celów tego postępowania.

W myśl art. 33 ust. 8 u.o.i.n., do kontrolnego postępowania sprawdzającego stosuje się przepisy art. 24 ust. 1 - 5 i 9, art. 25 - 27, art. 30, art. 31 ust. 1 pkt 1 i 4 oraz ust. 2.

Przepis art. 24 ust. 1 u.o.i.n. stanowi z kolei, że postępowanie sprawdzające ma na celu ustalenie, czy osoba sprawdzana daje rękojmię zachowania tajemnicy. W toku postępowania sprawdzającego ustala się, czy istnieją uzasadnione wątpliwości dotyczące ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania w ankiecie bezpieczeństwa osobowego, lub w postępowaniu sprawdzającym przez osobę sprawdzaną informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych (art. 24 ust. 2 pkt 4 u.o.i.n.).

W świetle art. 25 ust. 1 u.o.i.n. zwykle postępowanie sprawdzające obejmuje:

1) sprawdzenie, w niezbędnym zakresie, w ewidencjach, rejestrach i kartotekach, w szczególności w Krajowym Rejestrze Karnym, danych zawartych w wypełnionej i podpisanej przez osobę sprawdzaną ankiecie, a także sprawdzenie innych informacji uzyskanych w toku postępowania sprawdzającego, w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy osoba sprawdzana daje rękojmię zachowania tajemnicy,

2) sprawdzenie w ewidencjach i kartotekach niedostępnych powszechnie danych zawartych w ankiecie oraz innych informacji uzyskanych w toku postępowania sprawdzającego, w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy osoba sprawdzana daje rękojmię zachowania tajemnicy.

Natomiast w myśl art. 26 ust. 1 u.o.i.n. poszerzone postępowanie sprawdzające obejmuje czynności, o których mowa w art. 25 ust. 1, a ponadto, jeżeli jest to konieczne w wyniku uzyskanych informacji, postępowanie to obejmuje: (1) rozmowę z przełożonymi osoby sprawdzanej oraz z innymi osobami, (2) przeprowadzenie wywiadu w miejscu zamieszkania osoby sprawdzanej, (3) sprawdzenie stanu i obrotów na rachunku bankowym oraz zadłużenia osoby sprawdzanej, w szczególności wobec Skarbu Państwa.

Stosownie do art. 30 ust. 1 u.o.i.n, organ prowadzący postępowanie sprawdzające odmawia wydania poświadczenia bezpieczeństwa, jeżeli nie zostaną usunięte wątpliwości, o których mowa w art. 24 ust. 2, a także, jeżeli w trakcie poszerzonego postępowania sprawdzającego nie zostaną usunięte wątpliwości, o których mowa w art. 24 ust. 3.

Dalej Sąd I instancji wskazał, że zawarte w ustawie o ochronie informacji niejawnych przepisy, w tym odnoszące się do postępowania administracyjnego, odbiegają od ogólnych zasad zawartych w Kodeksie postępowania administracyjnego i przyznają pierwszeństwo ochronie informacji niejawnych w

stosunku do uprawnień procesowych określonych w kpa, co wynika wprost z art. 3 ustawy, w którym enumeratywnie zostały określone przepisy kpa, mające zastosowanie w sprawach w niej nieuregulowanych. Oznacza to, że ustawa o ochronie informacji niejawnych stanowi regulację szczególną, która z uwagi na materię i rangę objętych nią zagadnień, ustanawia odmienne zasady i tryb postępowania. Odmienność ta dotyczy także postępowania sądowego, bowiem art. 38 ust. 2 u.o.i.n. stanowi, iż sąd administracyjny rozpatruje skargę na posiedzeniu niejawnym. Zatem wniosek pełnomocnika skarżącego o skierowanie sprawy na posiedzenie jawne i wyznaczenie rozprawy, nie mógł być uwzględniony z braku podstaw prawnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zapoznał się z aktami postępowania kontrolnego przeprowadzonego w stosunku do skarżącego w Kancelarii Tajnej i w oparciu o ich analizę stwierdził, że organy prowadzące przedmiotowe postępowanie kierowały się zasadami bezstronności i obiektywizmu w ocenie wnikliwie zebranego materiału dowodowego. Dokonana przez Sąd analiza całości dokumentów zgromadzonych w toku prowadzonego postępowania w pełni potwierdza prawidłowość rozstrzygnięcia organów w tej sprawie.

Odnosząc się do zarzutów niezgodnego z przepisami prawa pozyskania, a następnie wykorzystania na potrzeby kontrolnego postępowania sprawdzającego dokumentacji medycznej dotyczącej skarżącego, Sąd I instancji uznał, iż w tym zakresie prawo nie zostało naruszone.

W świetle bowiem art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (t. j. Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1375 z późn. zm.), osoby wykonujące czynności wynikające z niniejszej ustawy są obowiązane do zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czym powezmą wiadomość w związku z wykonywaniem tych czynności, stosownie do odrębnych przepisów. Od obowiązku zachowania tajemnicy osoba ta jest zwolniona w stosunku do m.in. Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i ich upoważnionych funkcjonariuszy w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie przepisów ustawy o ochronie informacji niejawnych. Natomiast stosownie do art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Prawa Pacjenta (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 159 z późn. zm.), podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych udostępniają dokumentację medyczną również organom władzy publicznej, w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te podmioty ich

zadań. Jednocześnie art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 2004 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (t. j. Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154 z późn. zm.) stanowią, że Szef ABW jest centralnym organem administracji rządowej działającym przy pomocy ABW będącej urzędem administracji rządowej. Do zadań ABW należy realizowanie, w granicach swojej właściwości, zadań związanych z ochroną informacji niejawnych oraz wykonywanie funkcji krajowej władzy bezpieczeństwa w zakresie ochrony informacji niejawnych w stosunkach międzynarodowych. Zarazem na podstawie art. 33 ust. 1 i 5 ustawy u.o.i.n. w celu weryfikacji informacji wskazujących, że osoba nie daje rękojmi zachowania tajemnicy, właściwy organ może przeprowadzić niezbędne czynności sprawdzające. Czynności te muszą być rzetelnie udokumentowane i prowadzone zgodnie z zasadami bezstronności, obiektywizmu i wykazania najwyższej staranności, a dokumentację tych czynności dołącza się do akt postępowania sprawdzającego.

W kontekście przedstawionych powyżej regulacji prawnych powołany przez pełnomocnika art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 464), mówiący o obowiązku lekarza, zachowania w tajemnicy informacji związanych z pacjentem, a uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu, stanowi w ust. 2 pkt 1, iż ust. 1 nie stosuje się, gdy tak stanowią ustawy.

W przedmiotowej sprawie skarżącemu zapewniono realizację uprawnień określonych w art. 25 ust. 6 u.o.i.n., tj. możliwość osobistego ustosunkowania się do informacji wywołujących wątpliwości, co zostało udokumentowane w formie w nim przewidzianej. Skarżący podpisał protokół z czynności wysłuchania odbytej w dniu 6 października 2014 r., nie zgłaszając zastrzeżeń co do ewentualnych nieprawidłowości dotyczących tej czynności.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie doszło do naruszenia wskazanych w skardze przepisów postępowania administracyjnego, w tym art. 107 § 3 kpa. Sposób uzasadnienia decyzji organów obu instancji czyni zadość wymogom tego przepisu.

Sąd I instancji podkreślił przy tym, iż dokonana przez organy ocena materiału dowodowego, w pełni uzasadnia ich twierdzenie, iż w stosunku do osoby skarżącego istnieją niedające się usunąć wątpliwości, o których mowa w art. 24 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych. Faktu tego nie mogą zmienić zarzuty pełnomocnika

Sygn. akt I OSK 1884/16

skarżącego odnoszące się do niewskazania imion i nazwisk świadków oraz nieprzytoczenia ich zeznań, czy też nierozpatrzenia wniosków skarżącego o przeprowadzenie dowodu m.in. z ponownego jego wysłuchania.

Sąd I instancji nie podzielił również zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 24 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych. Przepisy wskazanej ustawy posługują się pojęciem "istnienia uzasadnionych wątpliwości" (wymienionych w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy) wskazujących na brak rękojmi zachowania tajemnicy. Nie jest zatem wymagane udowadnianie braku rękojmi w sposób graniczący z pewnością, lecz jedynie istnienie uzasadnionych wątpliwości.

W razie niedających się usunąć wątpliwości interes ochrony informacji niejawnych ma pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami (art. 24 ust. 4 ustawy).

Sąd I instancji nie uwzględnił również zawartych w skardze wniosków dowodowych. Zgodnie z art. 106 § 3, art. 113 § 1 i art. 133 § 1 w związku z art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sąd może z urzędu lub na wniosek stron przeprowadzić dowody uzupełniające z dokumentów, jeżeli jest to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie spowoduje nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie. Regułą obowiązującą w postępowaniu sądowym jest zatem, że sąd rozpoznaje i rozstrzyga sprawę na podstawie akt sprawy przedstawionych przez organ administracji publicznej (art. 133 § 1 powołanej ustawy). Przeprowadzenie dowodów uzupełniających i to jedynie z dokumentów jest zatem wyjątkiem dopuszczalnym tylko w przypadku, gdy ustalenia stanu faktycznego w zakresie przesądzającym o prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy budzą istotne wątpliwości (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 listopada 2012 r. sygn. akt I OSK 1200/11). Zakres postępowania dowodowego jest bowiem wyznaczony przez podstawową funkcję sądowej kontroli administracji, tj. ocenę z punktu widzenia legalności zaskarżonego aktu lub czynności. Sąd administracyjny nie może zatem dokonywać ustaleń, które mogłyby służyć merytorycznemu rozstrzygnięciu sprawy. Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartym w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r., sygn. akt II GSK 359/05, celem postępowania dowodowego, o którym stanowi art. 106 § 3, nie jest ponowne ustalenie stanu faktycznego sprawy administracyjnej, lecz ocena, czy właściwe w sprawie organy ustaliły ten stan

zgodnie z regułami obowiązującymi w procedurze administracyjnej, a następnie czy prawidłowo zastosowały przepisy prawa materialnego do poczynionych ustaleń.

W tym stanie sprawy, nie podzielając argumentów podniesionych w skardze, ani nie dopatrując się zarzucanych w niej naruszeń prawa oraz uznając, iż organ w sposób prawidłowy zebrał i ocenił materiał dowodowy, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 151 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę oddalił.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł ██████████, zaskarżając go w całości zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.

1) art. 183 § 2 pkt 5 P.p.s.a. z uwagi pozbawienie skarżącego możliwości obrony jego praw w postępowaniu przed Sądem I instancji, albowiem skarżący (w tym jego pełnomocnik) został w całości pozbawiony dostępu do wszelkich materiałów postępowania dowodowego, w tym w szczególności skarżący nie miał dostępu ani do akt Kancelarii Tajnej ani do akt, które nie zostały opatrzone klauzulami niejawności;

2) art. 12a § 2 P.p.s.a. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieudostępnieniu pełnomocnikowi skarżącego pełnych akt sprawy, w tym w szczególności akt Kancelarii Tajnej oraz akt postępowania dowodowego, które nie zostały opatrzone klauzulami niejawności;

3) art. 141 § 4 P.p.s.a. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przedstawieniu stanu sprawy, a mianowicie:

a) niewskazanie konkretnych ustaleń faktycznych mających uzasadnić podstawę cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa oraz dowodów, na których ustalenia te oparto,

b) błędne przyjęcie, że skorzystanie z dokumentacji medycznej skarżącego było niezbędne dla wykonania zadań organu,

c) błędne przyjęcie, że skarżącemu zapewniono realizację uprawnień określonych w art. 25 ust. 6 ustawy o ochronie informacji niejawnych, podczas gdy skarżącemu nigdy nie zakomunikowano na czym miałyby polegać informacje wywołujące wątpliwość organu;

4) art. 38 ust. 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych w zw. z art. 90 § 2 P.p.s.a. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że art. 38 ust. 2 wyłącza możliwość rozpoznania sprawy na rozprawie podczas gdy zgodnie z całkowicie pominiętym przez Sąd I instancji i niewyłączonym przez art. 38 ust. 2

przepisem art. 90 § 2 P.p.s.a. Sąd może skierować sprawę na posiedzenie jawne i wyznaczyć rozprawę także wówczas, gdy sprawa podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym;

5) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) P.p.s.a. w zw. z art. 8 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych, poprzez nieuchylenie decyzji pomimo, że w uzasadnieniu faktycznym decyzji organ nie wskazał dowodów (w tym w szczególności nieopatrzonych klauzulami niejawności), na których oparł ustalenia faktyczne dotyczące:

a) rzekomego przeprowadzenia przez bliżej niesprecyzowanego przełożonego skarżącego ze skarżącym rozmowy dyscyplinującej w połowie 2013 r., w szczególności zaś poprzez niepodanie imienia i nazwiska świadka oraz nieprzytoczenie konkretnych zeznań świadka, nadto poprzez niewskazanie na rzekomą przyczynę i przedmiot rozmowy dyscyplinującej,

b) rzekomego odurzenia skarżącego podczas kursu ██████████ w marcu 2012 r., poprzez niepodanie imienia i nazwiska świadka oraz nieprzytoczenie konkretnych zeznań świadka,

c) rzekomych problemów skarżącego w pracy oraz w życiu prywatnym związanych ze spożywaniem alkoholu, poprzez niepodanie imion i nazwisk świadków oraz nieprzytoczenie konkretnych zeznań świadków;

6) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) P.p.s.a. w zw. z art. 8 i art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 3, art. 24 ust. 2 pkt 4 i w zw. z art. 33 ust. 8 ustawy o ochronie informacji niejawnych poprzez nieuchylenie zaskarżonej decyzji pomimo, że organ nie wskazał jakie konkretne informacje oraz o jakim znaczeniu dla ochrony informacji niejawnych zostały przez skarżącego świadomie podane niezgodnie z prawdą lub zatajone;

7) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) P.p.s.a. w zw. z art. 6, art. 75 § 1 k.p.a. w zw. z art. 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych, art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego w zw. z art. 40 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry poprzez nieuchylenie zaskarżonej decyzji pomimo, że organ wykorzystał jako dowód w sprawie objętą tajemnicą lekarską dokumentację lekarską pochodzącą od lekarza ██████████ oraz z Samodzielnego Wojewódzkiego Zespołu Publicznych Zakładów Psychiatrycznej Opieki Zdrowotnej.

Ponadto skarżący kasacyjnie zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

1) art. 1 ust. 1 oraz 2 w zw. z art. 2 ust. 1 w zw. z art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy o

ochronie zdrowia psychicznego poprzez jego błędną polegającą na przyjęciu, że:

a) świadczenie usług lekarza pierwszej pomocy (konkretnie lekarza [REDAKTOWANE])

[REDAKTOWANE] stanowi czynności wynikające z w/w ustawy,

b) pobyt skarżącego w szpitalu (z uwagi na nazwę szpitala) stanowił czynności wynikające z w/w ustawy;

2) art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że znajduje on zastosowanie do kontrolnego postępowania sprawdzającego w rozumieniu ustawy o ochronie informacji niejawnych, podczas gdy w/w ustawa wymienia wyłącznie postępowanie sprawdzające zaś ustawa o ochronie informacji niejawnych w sposób oczywisty odróżnia postępowanie sprawdzające od kontrolnego postępowania sprawdzającego;

3) art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego w zw. z art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 40 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry;

4) art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis ten daje podstawę do dowolnego i niczym nieograniczonego udostępniania dokumentacji medycznej pacjenta;

5) art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta w zw. z art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 40 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry.

W konkluzji skargi kasacyjnej wniesiono:

1) przeprowadzenie rozprawy - na podstawie art. 90 § 2 w zw. z art. 193 P.p.s.a.,

2) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości z uwagi na nieważność postępowania - na podstawie art. 186 P.p.s.a.,

3) uwzględnienie skargi kasacyjnej przez uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania,

4) uchylenie zaskarżonego wyroku oraz rozpoznanie skargi w trybie art. 188

Sygn. akt I OSK 1884/16

P.p.s.a.,

5) zasądzenie od organu na rzecz skarżącego niezbędnych kosztów postępowania kasacyjnego,

6) przeprowadzenie na podstawie art. 106 § 3 P.p.s.a. w zw. z art. 193 P.p.s.a. dowodu z następujących dokumentów:

a) rejestru obejmującego godziny przyścia i wyjścia z pracy przez skarżącego w okresie od 1 stycznia 2012 r. do ostatniego dnia zatrudnienia,

b) pisemnego oświadczenia [REDAKTOWANE] zawierającego odpowiedź na pytanie: czy w stosunku do [REDAKTOWANE] były prowadzone jakiegokolwiek postępowania wewnątrz związane z używaniem alkoholu w pracy?,

c) pisemnego oświadczenia [REDAKTOWANE] z dnia 30 czerwca 2015 r.,

d) zobowiązanie [REDAKTOWANE] o udostępnienie rejestru obejmującego godziny przyścia i wyjścia z pracy przez skarżącego w okresie od 1 stycznia 2012 r. do ostatniego dnia zatrudnienia,

e) zobowiązanie [REDAKTOWANE] o złożenie pisemnego oświadczenia zgodnie z pkt 6 ppkt b).

Naczelny Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 P.p.s.a, Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania, której przesłanki enumeratywnie wymienione w art. 183 § 2 P.p.s.a. w rozpoznawanej sprawie nie występują. Oznacza to, że przytoczone w skardze kasacyjnej przyczyny wadliwości prawnej zaskarżonego wyroku determinują zakres kontroli dokonywanej przez Naczelny Sąd Administracyjny. Sąd ten, w odróżnieniu od wojewódzkiego sądu administracyjnego, nie bada całokształtu sprawy, lecz tylko weryfikuje zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutów dotyczących naruszenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie przepisów postępowania, gdyż ocena zarzutów naruszenia prawa materialnego jest możliwa dopiero po przesądzeniu, że stan faktyczny sprawy został ustalony prawidłowo.

Zarzuty przedstawione w pkt. 1 i pkt. 2 sprowadzają się do jednej kwestii, a mianowicie, że skarżący został pozbawiony dostępu do wszelkich akt sprawy.

Przepis art. 12a § 2 P.p.s.a., stanowi, że akta sprawy udostępnia się stronom postępowania. Strony mają prawo przeglądać akta sprawy i otrzymywać odpisy, kopie lub wyciągi z tych akt. W przepisie tym jak też i w innych przepisach P.p.s.a. nie ma zapisów wprowadzających zakazy zapoznania się z całością lub częścią materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie zmienia to jednak faktu, że oprócz przepisów P.p.s.a. Sąd ma obowiązek stosowania także przepisów innych ustaw funkcjonujących w porządku prawnym. Skoro w aktach sprawy znajdują się dokumenty, którym nadano klauzulę "tajne" w rozumieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 2010, poz. 1228 ze zm.), to Sąd ma obowiązek stosowania przepisów tej ustawy. Z art. 8 ustawy o ochronie informacji niejawnych wynika zaś, że informacje niejawne, którym nadano określoną klauzulę tajności mogą być udostępniane wyłącznie osobie uprawnionej, zgodnie z przepisami ustawy dotyczącymi dostępu do określonej klauzuli tajności. Osobami uprawnionymi do zapoznania się z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy, którym nadano klauzulę "tajne", nie był skarżący jak również jego pełnomocnik. Treść art. 12a § 2 P.p.s.a. nie świadczy o tym, że sąd administracyjny ma obowiązek udostępniania stronom postępowania także tej części akt postępowania, w których znajdują się dokumenty, którym nadano klauzulę "tajne".

Co do dostępu do innych materiałów sprawy nie stanowiących informacji niejawnych analiza akt sprawy pozwala stwierdzić, że skarżący ani jego pełnomocnik nie starali się o udostępnienie tej części akt która nie zawierała informacji niejawnych. Wynika to zapewne z faktu, że składają się na nie pisma i dokumenty składane przez stronę skarżącą, odpowiedź na skargę, która została doręczona pełnomocnikowi skarżącego oraz zarządzenia Sądu, a więc materiały znane stronie skarżącej lub nie mające dla rozstrzygnięcia sprawy większego znaczenia.

To zaś oznacza, że zarzuty skargi kasacyjnej opisane w pkt. 1 i w pkt. 2 nie mogły zostać uwzględnione.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 141 § 4 P.p.s.a.

Zarzut naruszenia art. 141 § 4 P.p.s.a. może być skutecznie postawiony w dwóch przypadkach: gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera wszystkich elementów, wymienionych w tym przepisie i gdy w ramach przedstawienia stanu sprawy, wojewódzki sąd administracyjny nie wskaże, jaki i dlaczego stan faktyczny przyjął za

podstawę orzekania (por. uchwałę NSA z dnia 15 lutego 2010 r., sygn. akt: II FPS 8/09, LEX nr 552012, wyrok NSA z dnia 20 sierpnia 2009 r., sygn. akt: II FSK 568/08, LEX nr 513044). Naruszenie to musi być przy tym na tyle istotne, aby mogło mieć wpływ na wynik sprawy (art. 174 pkt 2 P.p.s.a.). Przepis art. 141 § 4 P.p.s.a. jest przepisem proceduralnym, regulującym wymogi uzasadnienia. W ramach rozpatrywania zarzutu naruszenia tego przepisu Naczelny Sąd Administracyjny zobowiązany jest jedynie do kontroli zgodności uzasadnienia zaskarżonego wyroku z wymogami wynikającymi z powyższej normy prawnej.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera przedstawienie stanu sprawy, zarzutów podniesionych w skardze, stanowiska strony przeciwnej, podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz jej wyjaśnienie. Sąd I instancji wskazał, że po zapoznaniu się z dokumentami postępowania kontrolnego znajdującymi się w Kancelarii Tajnej ocenił iż rozstrzygnięcie organu o cofnięciu skarżącemu poswiadczenia bezpieczeństwa jest prawidłowe, gdyż skarżący nie daje rękojmi zachowania tajemnicy.

Sąd I instancji wyjaśnił podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz rozpoznał sprawę sądowoadministracyjną zgodnie z jego kontrolnymi kompetencjami. Z wywodów Sądu wynika, dlaczego w jego ocenie nie doszło do naruszenia prawa wskazanego w skardze. Sąd ocenił stanowisko skarżącego nie mając przy tym bezwzględnego obowiązku odnoszenia się osobno do każdego z argumentów, mających w ocenie strony świadczyć o zasadności zarzutu (por. wyrok NSA z dnia 5 lipca 2013 r., II FSK 2204/11, LEX nr 1351331). Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego, brak szczegółowego odniesienia się przez wojewódzki sąd administracyjny do wszystkich zarzutów zawartych w skardze i skoncentrowanie się tylko na istotnych kwestiach, nie jest wadliwe, o ile te kwestie mają znaczenie dla rozstrzygnięcia, a wątki pominięte mają jedynie charakter uboczny i nie rzutują na wynik sprawy (por. wyrok NSA z dnia 24 czerwca 2004 r., sygn. akt FSK 2633/04, LEX 173345; wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2014 r., I OSK 2721/13).

Wbrew stanowisku autora skargi kasacyjnej twierdzenie Sądu, że skarżącemu zapewniono realizację uprawnień określonych w art. 25 ust. 6 ustawy o ochronie informacji niejawnych nie jest błędne, o czym świadczy adnotacja uczyniona przez skarżącego na piśmie ABW z dnia 30 września 2014r. Skarżący doskonale wiedział czego dotyczą wątpliwości organu, wynika to z protokołu wysłuchania z dnia 6

października 2014r., który skarżący podpisał. W protokole wyraźnie zostało podane, że wątpliwości związane z osobą skarżącego dotyczą uzależnienia od alkoholu.

Skarżący był pytany o zdarzenia jakie miały miejsce m.in. w czasie jego pobytu w Warszawie w marcu 2014r. (hotel, pogotowie ratunkowe, szpital). Odnośnie problemów alkoholowych skarżący udzielił odpowiedzi pozostających w sprzeczności z dokumentacją lekarską znajdującą się w aktach sprawy.

Nie zostały zaskarżonym wyrokiem naruszone przepisy powołane w pkt. 5, 6, 7 skargi kasacyjnej.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego niepodanie w uzasadnieniu decyzji danych osobowych przełożonego, który przeprowadził ze skarżącym rozmowę dyscyplinującą w 2013r. oraz świadków na okoliczność problemów alkoholowych skarżącego, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy istotne jest jakie informacje osoby te wniosły do sprawy na temat zachowania skarżącego. Z informacji tych wynika, że od pewnego czasu skarżący ma problemy ze zdrowiem na podłożu alkoholowym.

O tym jakie informacje zostały przez skarżącego podane niezgodnie z prawdą lub zatajone świadczy uzasadnienie decyzji, w którym organ odwołał się do protokołu wysłuchania skarżącego. W trakcie wysłuchania skarżący oświadczył iż nigdy nie miał problemów z alkoholem i nie korzystał z pomocy lekarskiej z tego powodu, podczas gdy z dokumentacji lekarskiej wynika coś zupełnie innego.

Niekorzystny wpływ alkoholu na zdolność utrzymania jakiegokolwiek tajemnicy przez osobę będącą po spożyciu alkoholu jest powszechnie znany i nie wymagał szczegółowego uzasadnienia w decyzji, tym bardziej że skłonność do nadużywania alkoholu rutynowo badana jest w toku postępowania sprawdzającego osoby ubiegającej się o dostęp do informacji niejawnych. Sam ustawodawca zdecydował więc o tym iż nadużywanie alkoholu może mieć wpływ na poziom ochrony informacji niejawnych.

Organ miał prawo wykorzystać dokumentację lekarską i szpitalną w celu ustalenia, czy dane podane przez skarżącego w ankiecie oraz informacje uzyskane w trakcie postępowania sprawdzającego są dalej aktualne. W myśl art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie informacji niejawnych w przypadku gdy o osobie, której wydano poświadczenie bezpieczeństwa, zostaną ujawnione nowe informacje wskazujące, że nie daje ona rękojmi zachowania tajemnicy, przeprowadza się kontrolne postępowanie sprawdzające.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu w zakresie swojej właściwości Agencje mogą zbierać, także niejawnie, wszelkie dane osobowe, w tym również, jeżeli jest to uzasadnione charakterem realizowanych zadań, dane wskazane w art. 27 i 28 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1309), a także korzystać z danych osobowych i innych informacji uzyskanych w wyniku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych przez uprawnione do tego organy, służby i instytucje państwowe oraz przetwarzać je, w rozumieniu ustawy o ochronie danych osobowych, bez wiedzy i zgody osoby, której te dane dotyczą. Skoro w zakresie właściwości Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego pozostaje m.in. wydawanie i cofanie poświadczeń bezpieczeństwa to Agencja ma prawo pozyskiwać wszelkie dane, w tym także dane wrażliwe np. o stanie zdrowia czy dane o nałogach, o ile jest to potrzebne z punktu widzenia prowadzonego postępowania sprawdzającego, w tym również kontrolnego postępowania sprawdzającego. Ustawowe uprawnienia Agencji w tym zakresie nie są uzależnione od rodzaju prowadzonego postępowania, lecz wynikają z charakteru realizowanych zadań (pkt. 2 zarzutów o charakterze materialnym skargi kasacyjnej). W kontekście powyższego bez większego znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje udzielenie odpowiedzi na pytania stawiane w skardze kasacyjnej (pkt. 1 zarzutów o charakterze materialnym), a mianowicie czy świadczenie usług przez lekarza pierwszej pomocy oraz pobyt skarżącego w Szpitalu ██████████ objęte były zakresem ustawy z dnia 19 sierpnia 1994r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U z 2011r. Nr. 231, poz. 1375 ze zm.).

Nietrafny jest zarzut opisany w pkt. 3 skargi kasacyjnej dotyczący naruszenia art. 50 ust. 2 pkt. 4 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego w zw. z art. 40 ust. 2 pkt. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015r. poz. 464 ze zm.). Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że pierwszy z wymienionych przepisów stanowi *lex specialis* w stosunku do drugiego z nich, chociaż w niniejszej sprawie okoliczność ta nie ma większego znaczenia, ponieważ ustawa o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu bez potrzeby sięgania do innych ustaw daje Agencji uprawnienie do pozyskiwania wszelkich danych osobowych mających służyć realizacji zadań Agencji, w tym danych chronionych tajemnicą lekarską.

Odnosnie do zarzutu przedstawionego w pkt. 4 i pkt. 5 skargi kasacyjnej Naczelny Sad Administracyjny nie znajduje w uzasadnieniu zaskarzonego wyroku twierdzeń Sądu I instancji prezentowanych przez autora skargi kasacyjnej w uzasadnieniu obu zarzutów. Z przywołanego przez Sąd I instancji art. 26 ust. 3 pkt. 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U z 2012r., poz. 159 ze zm.) nie wynika, że podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych na zasadzie pełnej dowolności udostępniają dokumentację medyczną organom władzy publicznej w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te podmioty ich zadań. Wręcz przeciwnie z uwagi na podmioty wymienione w przepisie oraz wskazane przykładowo zadania przez nie realizowane, przepis odnosi się do organów, jednostek organizacyjnych pozostających w szeroko pojętej strukturze ochrony zdrowia, powołanych do nadzoru i kontroli nad działalnością leczniczą.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego odwołanie się przez Sąd I instancji do tego przepisu było chybione, pozostaje jednak bez wpływu na wynik sprawy.

Nie znajduje też potwierdzenia zarzut opisany w pkt. 5 skargi kasacyjnej. W żadnym zdaniu uzasadnienia nie można doczytać się aby Sąd I instancji wyraził wprost pogląd, aby art. 26 ust. 3 pkt. 2 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta stanowił *lex specialis* w stosunku do art. 40 ust. 2 pkt. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Sąd I instancji stwierdził jedynie, że tajemnica lekarska zostaje uchylona gdy ustawa tak stanowi. Z tym twierdzeniem należy się w całości zgodzić.

W kwestii zarzutu z pkt. 4 podstawy procesowej skargi kasacyjnej należy przypomnieć treść art. 38 ust. 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych, zgodnie z którym sąd administracyjny rozpatruje skargę na posiedzeniu niejawnym. Przepis ten należy wyklądać ściśle, z uwzględnieniem wszelkich zasad służących ochronie informacji niejawnych, tak aby zapewnić ich pełną ochronę. Postępowanie dotyczące ochrony informacji niejawnych ma bowiem charakter szczególny, a wymieniony przepis wyłącza zastosowanie art. 90 § 1 P.p.s.a.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego przewidziana w art. 38 ust. 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych procedura postępowania przed sądem administracyjnym jest w pełni uzasadniona potrzebą zagwarantowania najwyższej ochrony informacjom niejawnym, poprzez zapobieżenie ich nieuprawnionemu ujawnieniu.

Sygn. akt I OSK 1884/16

Z tych względów Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 184 P.p.s.a. orzekł jak w sentencji. Sąd nie uwzględnił wniosku skargi kasacyjnej o przeprowadzenie dowodu ze wskazanych dokumentów, albowiem art. 106 § 3 i § 5 P.p.s.a. nie znajduje zastosowania w przypadku gdy sprawa rozpoznawana jest na posiedzeniu niejawnym.

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Justyna Stepien

sekretarz sądowy

CENTRALNA KASAPPI-OWA TAJA.
Dokonano odwzorowania cyfrowej:

Dnia 1.3.11.2020

Nr DKKO: 2-111569/20

AGENCJA BEZPIECZEŃSTWA WENĘTRZNEGO
00-950 Warszawa, ul. Rakowiecka 2A

0 111263/20.20.111.7874

OPŁATA POBR
TAXE PERÇUE - PC
Umowa z Poczta P
ID nr 434133

BIURO RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH
WPL. 17 -11- 2020
ZAL. .... NR. ....

R

(00)859007734085591357

(00)859007734085591357

(00)859007734085591357

(00)859007734085591357

2020

00759007734379129

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH
Pan Adam BODNAR

ALEJA SOLIDARNOŚCI 77
00-090 WARSZWA